

ΦΘΟΝΟΣ ΤΟ «ΔΙΚΑΙΟ» ΠΑΘΟΣ

Πολλοὶ συνάνθρωποί μας τελευταίως κάνουν συχνὰ προληπτικούς ἐλέγχους γιὰ τὴν πορεία τῆς υγείας τους. Φοβοῦνται μήπως ἀρρωστήσουν καὶ θέλουν νὰ προλάβουν τὸ ὅποιο κακό. Καὶ φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι κάνουν κάτι ἄσκοπο, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸ συστήνουν στὶς ἡμέρες μας καὶ ὅλοι οἱ γιατροί.

Ἄλλωστε εἶναι γνωστὸ καὶ τὸ παρακάτω γνωμικόν:

«Τὸ προλαμβάνειν κρεῖττον ἐστὶ τοῦ θεραπεύειν».

Ὅταν μάλιστα οἱ ἐξετάσεις καὶ οἱ διαγνώσεις τῶν γιατρῶν βεβαιώνουν, ὅτι ὑπάρχει κάποια σοβαρὴ ἀσθένεια, τὰ δεδομένα ἀλλάζουν ριζικά. Ἀγωνία, ἄγχος καὶ ἀνησυχία, μήπως κινδυνεύσει ἡ ζωὴ τους! Φάρμακα, δίαιτες, συχνὲς ἀναλύσεις καὶ νέες ἐξετάσεις γιὰ νὰ φτάσουν τελικὰ στὴ θεραπεία τους.

Κι' ὅμως ὑπάρχει μία ἀρρώστια, ἀπὸ τὴν ὁποία, ἂν καὶ ὑποφέρουμε σχεδὸν ὅλοι μας, ἄλλος περισσότερο καὶ ἄλλος λιγότερο, ὥστόσο τὴν θεωροῦμε ἀκίνδυνη, ἀδιαφορώντας τελείως γι' αὐτήν. Πρόκειται γιὰ τὴν σοβαρότατη ψυχικὴ ἀσθένεια, πὺν λέγεται φθόνος.

Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ βασανίζει καὶ λιώνει τὸν ἄνθρωπο χειρότερα ἀπὸ τὴν φυματίωση καὶ τὸν καρκίνο.

Εἶναι ἓνα πραγματικὸ μαρτύριο. Ἄλλωστε, γιὰτὶ

τὸν εἶπαν φθόνον; Διότι φθίνει, λιώνει στὴν κυριολεξία τὸν ἄνθρωπο. Λειτουργεῖ, ὅπως ἀκριβῶς ἡ σκουριά, ποὺ κατατρῶει τὸ σίδηρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγαίνει.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος χαρακτηρίζει τὸν φθόνον, ὡς «δικαιώτατο πάθος»! Κι' αὐτό, διότι ἀπὸ τὰ διάφορα ἄλλα ἁμαρτήματα καὶ πάθη ὁ ἁμαρτωλὸς ἴσως καὶ κάτι νὰ κερδίζει καὶ νὰ ἀπολαμβάνει, ἐνῶ ἀπὸ αὐτόν, μόνο ζημιώνεται καὶ αὐτοτιμωρεῖται. Παθαίνει κάτι παρόμοιο μὲ τὸ ξύλο, τὸ ὁποῖο γεννάει τὸ σαράκι καὶ αὐτὸ μὲ τὴν σειρά του τρώει τὸ ἴδιο τὸ ξύλο.

Ὁ Μέγας Βασίλειος πολὺ εὖστοχα περιγράφει τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ψυχικὴ κατάσταση τῶν ὅσων παρουσιάζουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα:

«Τὸ βλέμμα τους εἶναι σβησμένο, τὸ πρόσωπό τους κατσουφιασμένο, τὰ φρύδια τους κατεβασμένα καὶ ἡ ψυχὴ τους ταραγμένη. Τὸ δηλητήριο τοῦ πάθους διαποτίζει ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό τους! Ἡ ὄψις τους κιτρινίζει καὶ χάνουν τὸν ὕπνο τους. Κυριολεκτικῶς «πηγαίνουν νὰ σκάσουν», ὅταν ἀντικρύζουν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ζηλεύουν ἢ ὅταν ἀκούσουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν πρόοδο τῶν ἄλλων».

Καὶ δυστυχῶς δὲν εἶναι μόνο αὐτὲς οἱ ἀρνητικὲς συνέπειες τοῦ φθόνου, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλες ἀκόμη, τὶς ὁποῖες θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐκθέσουμε στὴν συνέχεια.

Τὸ παραπάνω ἁμάρτημα παρεμποδίζει καὶ καταστρέφει ὅλα τὰ καλὰ ἔργα, διότι ὁ φθονερὸς κινεῖται ὕπουλα ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ γίνεται φορέας κάθε ἀδικίας.

Ἄς μὴ ξεχνᾶμε, πὼς ὅταν ὁ σατανὰς εφθόνησε τοὺς πρωτόπλαστους γιὰ τὴν εὐτυχία τους, ὁδήγησε ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος στὴν δυστυχία καὶ τὰ

βάσανα. Κατ' ἀναλογίαν καὶ τὰ ἄτομα ποὺ φθονοῦν, ταλαιπωροῦν τοὺς ἄλλους μὲ κάθε εἶδους ραδιουργία καὶ μηχανορραφία, καταβάλλοντας κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἀποφυγὴ ἀπόδοσης τιμῶν καὶ ἐπαίνων στοὺς συνανθρώπους τους.

Συμβαίνει λοιπόν, ὅταν ἐπαινεῖται κάποιος γιὰ τὰ διάφορα χαρίσματα καὶ τὶς ἀρετές του, νὰ ἔρχεται ὁ φθονερός, νὰ ρίχνῃ τὸ δηλητήριο τῆς χολῆς του, σὰν τὴν ὀχιά. Θὰ ἀνατρέξῃ, νὰ βρῇ τυχὸν ἀδυναμίες τοῦ ἐπαινούμενου, γιὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ. Θὰ χρησιμοποιήσῃ ὑπερβολικὲς ἢ ἐσφαλμένες κρίσεις εἰς βάρος του γιὰ νὰ τὸν μειώσῃ. Δὲν θὰ διστάσῃ, νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο ἀκόμῃ καὶ νὰ τὸν συκοφαντήσῃ, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν προσβάλλῃ δημόσια καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ ἡθικῶς.

Πόσοι μέχρι σήμερα δὲν βρέθηκαν, ἐξ' αἰτίας τοῦ μίσους κάποιου, ἀκόμῃ καὶ στὴν φυλακὴ ἄδικα ἢ παλαιότερα στὴν περίοδο τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα χάνοντας τὴν ζωὴ τους;

Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας ὑπῆρξε θύμα αὐτῆς τῆς φοβερῆς ἀμαρτίας, ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὴν Γραφή: «Οἶδε δὲ ὁ Πιλαῦτος ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκεν αὐτόν». Δηλαδή: Γνώριζε ὄντως ὁ Πιλαῦτος, ὅτι ἡ αἰτία ποὺ παρεδόθη ὁ Κύριός μας ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ἦταν ὁ φθόνος.

Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὴ περίπτωσις, ποὺ ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ ὀλέθρια καὶ ἀνεπανόρθωτα ἀποτελέσματα τοῦ θανάσιμου αὐτοῦ ἀμαρτήματος, εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθη πραγματικὴ ἱστορία:

«Ἦταν κάποτε ἓνας βασιλιάς. Σοφὸς καὶ ἐνάρετος. Ἐπληροφορήθη μίαν ἡμέραν, ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του ἐφθονοῦσε τρομερὰ κάποιον ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἔχαιρε τῆς βασιλικῆς ἐκτιμῆσεως.

Ὁ βασιλιάς ἐθέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ μέχρι ποίου

σημείου ἔφθανεν ὁ φθόνος τοῦ αὐλικοῦ του. Τὸν καλεῖ, λοιπὸν μία ἡμέρα στὸ γραφεῖον του·

» - Θέλω, τοῦ λέει, νὰ σοῦ χαρίσω κάτι. Ὅ,τι θέλεις. Ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι θὰ προσφέρω εἰς τὸν τάδε - καὶ ὠνόμασε τὸν αὐλικὸν ποὺ ἐφθονοῦσε - τὰ διπλάσια. Σκέψου ἀπόψε καὶ ἔρχεσαι αὔριον τὸ πρωῒ, νὰ μοῦ δώσεις τὴν ἀπάντησιν.

Ὁ αὐλικὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Τὸ βράδυ ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ. Τὶ νὰ ζητήσῃ; Ἀξιώματα, σπίτια, τιμητικὰς διακρίσεις;

Θὰ ἐδίδοντο εἰς τὸν ἄλλον τὰ διπλάσια. Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκαιε. Αἶφνης πετάχτηκε χαρούμενος ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

» - Τὸ βρῆκα, εἶπε.

Τὴν ἄλλη ἡμέραν παρουσιάσθηκε στὸν βασιλέα.

» - Λοιπὸν, σκέφθηκες; Τὶ ἀπεφάσισες νὰ ζητήσῃς; Τοῦ εἶπε·

» - Νὰ μοῦ βγάλετε, Μεγαλειώτατε, τὸ ἓνα μάτι.

» Ἔτσι θὰ ἔβγαζε τοῦ ἄλλου καὶ τὰ δυό!

Ὁ βασιλιᾶς ἔμεινε ἄναυδος. Δὲν ἐφαντάζετο τόση κακία εἰς τὸν φθονερὸν...».

Διαβάζοντας κανεὶς τὴν παραπάνω διήγησιν, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ἄνθρωποι σὰν τὸν αὐλικὸ τῆς ἱστορίας ζοῦν καθημερινὰ μία κόλασιν, βιώνουν τὸ δικό τους προσωπικὸ δρᾶμα, αὐτοκαταστρέφονται καὶ τὸ χειρότερον ὅλων εἶναι ὅτι χωρίζονται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεὸ μας καὶ κάποια στιγμὴ θὰ ὑποστοῦν καὶ τὸν αἰώνιον ψυχικὸ θάνατον.

Γιὰ νὰ μὴν φτάσῃ ὅμως κανένας ἄνθρωπος σὲ μία τέτοια κατάστασιν, τὴν ὁποία καὶ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία ἀπεύχεται, πρέπει, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ συνειδητοποιήσῃ, ὅτι ἓνα τέτοιο πάθος εἶναι ἀπόρροια τοῦ ἐγωισμοῦ του καὶ τῆς ἐλλείψεως ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον,

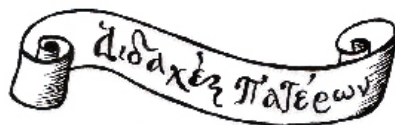
ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀγωνιστῇ, νὰ διώξῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγκάθια, ποὺ τοῦ τρυποῦν καὶ ματώνουν τὴν ἀθάνατη ψυχὴ του.

Σὲ αὐτὴν του τὴν προσπάθεια τὸ πρῶτο μεγάλο βῆμα εἶναι ἡ παραδοχὴ ἐκ μέρους του τῆς συγκεκριμένης ἁμαρτίας καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια ἐξαγόρευσὴ του σὲ ὀρθόδοξο καὶ ἔμπειρο πνευματικὸ ὁδηγό, ποὺ θα σταθῇ πολύτιμος ἀρωγὸς του.

Τότε καὶ μόνο τότε θὰ μπορέσῃ ὁ χριστιανός, νὰ λυτρωθῇ καὶ θὰ εἶναι σὲ θέσῃ, νὰ ἐλπίζῃ σὲ μία πραγματικὰ εὐτυχισμένη ἐπιγεια ζωή, ἀλλὰ τὸ κυριότερο σὲ μία παντοτινὴ ἔνωσὴ του μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ τῆς Ἀγάπης. ΑΜΗΝ.

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος

Τὸ ἀποφασιστικὸ ξεκίνημα

ΘΕΛΕΙΣ νὰ σώσεις τὴν ψυχὴ σου καὶ νὰ κερδίσεις τὴν αἰώνια ζωή; Ἀποφάσισε ἀπὸ τώρα ν' ἀλλάξεις πορεία. Ὑπερνίκησε τὴν τεμπελιά σου, κάνε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ πὲς μὲ θέρμη καὶ πίστη: Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

ΔΕΝ κατακτᾷ κανεὶς τὴν πίστη μόνο μὲ εὐσεβεῖς στοχασμούς, ἀλλὰ κυρίως μὲ ἀγωνιστικὴ προσπάθεια. Δὲ μᾶς μαθαίνουν οἱ λέξεις καὶ οἱ θεωρίες τί εἶναι ὁ Θεός, ἀλλὰ ἡ ἐμπειρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Πρέπει ν' ἀνοίξουμε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μπεῖ δροσερὸς ἀέρας. Πρέπει νὰ βγοῦμε ἔξω γιὰ νὰ μᾶς λούσει στὸ φῶς τοῦ ὁ ἥλιος. Ποτὲ δὲν μπορούμε νὰ φτάσουμε σ' ἓνα σκοπό, ἂν καθόμαστε στὴν ἡσυχία μας καὶ περιμένουμε, λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες. Ἄς γίνῃ παράδειγμά μας ὁ ἄσωτος υἱός. «Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ». (Λουκᾶ ιε'20).

ΜΠΟΡΕΙ νὰ 'σαι χωμένος στὰ γήινα πράγματα καὶ ἀλυσοδεμένος μ' αὐτά. Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά. Δὲ γράφτηκε χωρὶς λόγο στὴν Ἁγία Γραφή, ὅτι ὁ Ἀβραὰμ ἦταν ἐβδομήντα πέντε χρονῶν ὅταν ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ὅτι ὁ ἐργάτης ποὺ ἔρχεται τὴν ἐνδεκάτῃ ὥρα, παίρνει τὸ ἴδιο μεροκάματο μ' αὐτὸν ποὺ ἔρχεται τὴν πρώτη.

ΟΥΤΕ πάλι εἶναι σωστὸ νὰ νομίζεις πὼς εἶναι πολὺ νωρίς. Μιὰ πυρκαϊὰ σ' ἓνα δάσος δὲ σβήνεται στὸ πῖ

καὶ φί. Θὰ ἤθελες ἀλήθεια νὰ δεῖς τὴν ψυχὴ σου νὰ καταστρέφεται καὶ νὰ γίνεται παρανάλωμα τῆς φωτιᾶς τοῦ κακοῦ; Κινήσου λοιπὸν μὲ δραστηριότητα.

ΑΠΟ τότε ποὺ βαπτίστηκες, ἀνέλαβες τὴν ὑποχρέωση νὰ πολεμᾷς ἐναντίον τῶν ἀόρατων ἐχθρῶν τῆς ψυχῆς σου. Τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἀνάλαβέ τον ἔστω καὶ τώρα. Ἀρκετὰ δίστασες. Βυθισμένος στὴν ἀδιαφορία καὶ στὴν τεμπελιά, ἄφησες πολὺ καιρὸ πολύτιμο νὰ πάει χαμένος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρεις τοῦτο· τὴν καθαρότητα ποὺ πῆρες μὲ τὸ βάπτισμα τὴν ἄφησες νὰ ποδοπατηθεῖ καὶ νὰ λερωθεῖ μὲ τὸν πιὸ οἰκτρὸ τρόπο.

ΣΗΚΩ λοιπὸν ἐπάνω! Κάνε το ὅμως γρήγορα, χωρὶς ἀργοπορία. Μὴν ἀναβάλλεις τὴν ἀπόφασή σου «γιά τὸ ἀπόγευμα» ἢ «γιά αὐριο» ἢ «γιά τότε πού, ὅπως λές, θὰ εἶμαι ἕτοιμος ἀφοῦ τελειώσω προηγουμένως τὴ δουλειὰ ποὺ ἔχω». Τὸ διάστημα ποὺ θὰ μεσολαβήσῃ μπορεῖ νὰ εἶναι ὀλέθριο.

ΟΧΙ! Αὐτὴ τὴν ὥρα, αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ πῆρες τὴν ἀπόφαση, ὀφείλεις νὰ δείξεις ἔμπρακτα ὅτι ἀπαρνήθηκες τὸ παλιὸ ἐγώ σου καὶ ὅτι ἀρχίσες τώρα μιὰ καινούργια ζωὴ, μὲ καινούργιους σκοποὺς καὶ νέα μορφή. Σήκω, λοιπὸν, χωρὶς φόβο καὶ πές: Κύριε, βοήθησέ με νὰ ἀρχίσω τώρα. Βοήθησέ με! Γιατὶ αὐτὸ ποὺ χρειάζεται πρὶν ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ στὴν καινούργια σου ἀπόφαση καὶ μὴ κοιτᾷς ξανὰ πίσω. Τὸ πάθημα τῆς γυναίκας τοῦ Λῶτ ποὺ ἔγινε στήλη ἁλατος, ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς ἓνα σπουδαῖο μάθημα (Γεν. ιθ' 26). Ἔχεις «ἀπεκδυθεῖ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον». Ἄφησε καθετὶ τὸ δικό του. Ὅπως ὁ Ἀβραάμ, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου: «Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγένειάς σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι

δείξω» (Γεν. ιβ' 1). Πρὸς αὐτὴ τὴ χώρα πρέπει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ κατευθύνεις ὅλη σου τὴν προσοχὴ καὶ κάθε ἐνέργειά σου.

* * *

Πρῶτο βῆμα, ἡ διαπίστωση καὶ παραδοχὴ τῆς ἀνθρώπινης ἀνεπάρκειας

ΟΙ Ἅγιοι πατέρες εἶναι σύμφωνοι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο: Αὐτὸ πὺν πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ ἔχεις πάντα στὸ νοῦ σου εἶναι νὰ μὴν ἐμπιστεύεσαι ποτὲ καὶ μὲ κανένα τρόπο στὸν ἑαυτὸ σου. Ὁ ἀγώνας πὺν ἀναλαμβάνεις τώρα εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολος. Οἱ δυνάμεις σου εἶναι ἀνθρώπινες καὶ γι' αὐτὸ πάρα πολὺ ἀνεπαρκεῖς γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα σ' ἕναν τέτοιο ἀγώνα. Ἄν στηρίζεσαι μονάχα σ' αὐτές, γρήγορα θὰ πέσεις κάτω στὴ γῆ καὶ δὲ θὰ χεῖς ὄρεξη νὰ συνεχίσεις τὴν πάλη. Μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ σοῦ δώσει τὴν ἐπιθυμητὴ νίκη.

Τὸ νὰ μὴν ἐμπιστευόμαστε τίς δικές μας δυνάμεις, ἀποτελεῖ γιὰ πολλοὺς μιὰ μεγάλη δυσκολία καὶ ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ἀρχὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ ὑπερνικήσουμε, γιὰτὶ διαφορετικὰ δὲν ὑπάρχει καμιὰ προοπτικὴ νὰ προχωρήσουμε παραπέρα. Γιατὶ πῶς εἶναι δυνατό νὰ δεχτεῖ ἕνας ἄνθρωπος συμβουλές ἢ βοήθεια ὅταν νομίζει πῶς τὰ ξέρει ὅλα, πῶς εἶναι σὲ θέση νὰ τὰ κατορθώνει μόνος του ὅλα καὶ δὲ χρειάζεται γι' αὐτὸ καμιὰ ὑπόδειξη ἐκ μέρους τῶν ἄλλων; Ἀπὸ ἕναν τέτοιο τοῖχο αὐτάρχειας δὲν εἶναι δυνατό νὰ περάσουν φωτεινὲς ἀκτῖνες. «Οὐαὶ οἱ συνετοὶ ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες!» φωνάζει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (ε' 21), καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει «μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἑαυτοῖς» (Ρωμ. ιβ' 16)). Ἡ

βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀποκαλύπτεται στοὺς ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς. Σὲ κείνους ὅμως ποὺ θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους σοφὸ καὶ ἔξυπνο «ἀποκρύπτεται» (Ματθ. ια' 25).

ΕΧΟΥΜΕ λοιπὸν χρέος νὰ φροντίσουμε μὲ ἐπιμέλεια νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχουμε στὸν ἑαυτό μας. Εἶναι βέβαια τόσο βαθιὰ ριζωμένη μέσα μας, ὥστε δὲν παρατηροῦμε πῶς ἔχει κυριεύσει τὴν καρδιά μας. Καὶ ὅμως ἡ ἀναζήτηση τῆς ἱκανοποίησης τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἡ φιλαυτία μας εἶναι ἡ αἰτία τῶν δυσκολιῶν ποὺ συναντοῦμε, τῆς ἀνελευθερίας μας κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνησυχίας μας.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕ λοιπὸν προσεκτικὰ τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ δεῖς πόσο εἶσαι δεμένος στὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες σου. Ἡ ἐλευθερία σου εἶναι ἀλυσοδεμένη καὶ ἔτσι περπατᾷς σὰν αἰχμάλωτος ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ. «Τώρα θὰ πιῶ». «Τώρα θὰ σηκωθῶ». «Τώρα θὰ διαβάσω τὴν εφημερίδα». Ἔτσι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ σὲ τυλίγουν ὁλοένα πιὸ πολὺ τα δεσμὰ τῆς ἀπασχόλησης μὲ τὸν ἑαυτό σου. Δὲν εἶναι ἀνεξήγητο λοιπὸν γιὰτὶ εἶσαι ἀνικανοποίητος καὶ γιὰτὶ παρουσιάζεσαι ἀνυπόμονος ἢ θυμώνεις μὲ τὸ παραμικρὸ μόλις παρουσιαστῇ κάποιο ἐμπόδιο στὴν πορεία σου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕ στὰ βάθη τῆς ὑπαρξῆς σου. Τὸ ἴδιο θέαμα θὰ δεῖς. Παρατηρεῖς πιὸ εὐκόλα τὴν καχεξία σου, ὅταν οἱ ἄλλοι διαφωνοῦν μαζί σου. Ἔτσι ἀποδεικνύεται, ὅτι ζοῦμε σὲ κατάσταση σκλαβιάς. Κι ὅμως, ἡ Γραφὴ βεβαιώνει· «οὗ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Β' Κορ. γ' 17).

ΠΩΣ μπορεῖ λοιπὸν νὰ προσέλθει κάτι καλὸ ἀπὸ ἓνα τέτοιο ἐγὼ ποὺ περιστρέφεται γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτό

του; Δὲ μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος ἐντολὴ νὰ ἀγαποῦμε τὸν πλησίον μας σὰν τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὸ Θεὸ πάρα πάνω ἀπ' ὅλα; Τὸ κάνουμε αὐτό; Δὲν κατέχει ἀντίθετα τὴ σκέψη μας κυρίως τὸ δικό μας συμφέρον;

ΟΧΙ! Πρέπει νὰ ἀποκτήσεις τὴν πεποίθηση πὼς τίποτε τὸ καλὸ δὲν μπορεῖ νὰ προέλθει ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο. Κι ἂν ἀκόμα συμβεῖ νὰ σοῦ ἔρθει χωρὶς δική σου προσπάθεια μιὰ καλὴ σκέψη, τότε γινώριζέ το, πὼς δὲν προέρχεται ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο, ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ. Εἶναι δῶρο τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν πραγματοποίηση τῆς καλῆς σκέψης. Δὲν ἐνεργεῖται μιὰ καλὴ πράξη μὲ τίς δικές σου δυνάμεις, ἀλλὰ εἶναι δῶρο τῆς Παναγίας Τριάδας.

* * *

Ὁ λειμώνας τῆς καρδιᾶς

Η νέα ζωὴ, στὴν ὁποία μπῆκες, παρομοιάζεται συχνὰ μὲ τὸ ἔργο τοῦ κηπουροῦ. Τῇ γῇ ποὺ καλλιεργεῖ τὴν ἔχει ἀπὸ τὸ Θεό. Τοῦ Θεοῦ δῶρα εἶναι καὶ ὁ σπόρος καὶ ἡ θερμὴ τοῦ ἡλίου καὶ ἡ βροχὴ καὶ ἡ αὔξησις τοῦ φυτοῦ. Τὸ ἔργο ὅμως τῆς καλλιεργείας εἶναι δικό του.

ΑΝ θέλει ὁ κηπουρὸς νὰ ἔχει μιὰ πλούσια συγκομιδὴ, πρέπει νὰ δουλεύει συνεχῶς· νὰ βοτανίζει, νὰ ποτίζει, νὰ σκάβει. Ἀλλιῶς, ὅ,τι φύτεψε ἀπειλεῖται ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους καὶ εἶναι δυνατό νὰ μὴ μαζέψει στὸ τέλος τίποτε. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ τὴ δουλειά. Ἀντίθετα ἔχει χρέος καὶ γιὰ κάθε ἀπρόοπτο. Τελικὰ ὅμως ἡ συγκομιδὴ θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τίς καιρικὰς συνθῆκες ποὺ ὁ Θεὸς θὰ ρυθμίσει.

Ὁ κῆπος ποὺ ἔχουμε χρέος νὰ φροντίζουμε γι' αὐτὸν καὶ ν' ἀγρυπνοῦμε ἐπάνω του διαρκῶς εἶναι ἡ ἴδια ἡ

φυγή μας. Ἡ συγκομιδὴ εἶναι ἡ αἰώνια ζωή.

Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι αἰώνια, γιατί εἶναι ἔξω ἀπὸ χρόνο καὶ τόπο καὶ ἐξωτερικὲς περιστάσεις. Αἰώνια ζωὴ σημαίνει ζωὴ ἀληθινῆς ἐλευθερίας, σημαίνει ζωὴ γεμάτη φῶς, ἀγάπη καὶ καλοσύνη. Ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν περιορίζεται ἀπὸ κανενὸς εἴδους ὅρια καὶ γι' αὐτὸ προχωρεῖ καὶ ἐκτείνεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρὶς τελειωμό, χωρὶς τέρμα. Εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη κατάσταση. Ἡ αἰώνια ζωὴ ἀρχίζει ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τούτῃ τῇ γῇ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τέλος. Καμιὰ γήινη δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴν ζωὴν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχει. Τὴν αἰώνια ζωὴ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήσουμε ὅχι ἔξω ἀπὸ μᾶς καὶ γύρω μας, ἀλλὰ μέσα μας, στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας.

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕ τὸν ἑαυτὸ σου, λέει ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, καὶ ὁ ἐχθρὸς φεύγει τόσο γρήγορα ὅσο ἐσὺ πλησιάζεις. Ἐγκαθίδρυσε μέσα σου τὴν εἰρήνην καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ συνάψουν φιλίαν μαζί σου. Προσπάθησε μὲ μιὰ συνεχῇ ἐπίδοσιν στὴν πνευματικὴν ζωὴν νὰ μπεῖς στὸ ἐσώτατο θάλαμο τῆς καρδιᾶς σου καὶ τότε θὰ μπορέσεις νὰ ἀνακαλύψῃς τὸν οὐράνιον θάλαμο. Γιατὶ καὶ οἱ δύο εἶναι τὸ ἴδιον πράγμα. Μόλις μπεῖς στὸν ἕνα βρίσκεσαι καὶ στοὺς δύο. Τὰ σκαλοπάτια γιὰ τὴν βασιλείαν τοῦ οὐρανοῦ εἶναι μέσα σου, κρυμμένα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σου. Ξεφορτώσου τὶς ἁμαρτίες σου καὶ τότε θὰ βρεῖς μέσα σου τὶς σκάλες πού θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἀνέβῃς πρὸς τὴν φηλά.

Ὁ οὐράνιος θάλαμος, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάει ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἴδια ἡ αἰώνια ζωὴ. Ἡ αἰώνια ζωὴ ὀνομάζεται καὶ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἢ ἀπλούστατα Χριστός. Στὸ τέλος αἰώνια ζωὴ σημαίνει ζωὴ «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Γιὰ τὸ σιωπηλὸ καὶ ἀόρατο πόλεμο

ΟΤΑΝ γνωρίζουμε ποῦ γίνεται ὁ ἀγώνας ποῦ ἔχουμε ἀρχίσει, καὶ ποιὸ σκοπὸ ἔχει, τότε καταλαβαίνουμε καὶ γιατί ὁ ἀγώνας μας ὀνομάζεται ἀόρατος πόλεμος. Ὅλα διαδραματίζονται στὴν καρδιά, μέσα στὴ βαθιὰ σιωπὴ ποῦ βασιλεύει μέσα μας. Ἐνα σοβαρὸ ζήτημα, στὸ ὁποῖο ἀποδίνουν μεγάλη βαρύτητα οἱ ἅγιοι πατέρες, εἶναι τοῦτο: Κράτα κλειστὰ τὰ χεῖλη σου γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ μυστικά σου βάθη. Ἄν κανεὶς ἀνοίξει διχλεῖδες, φεύγει ἡ θερμότητα ποῦ κρύβεται μέσα στὸ λέβητα θερμάνσεως. Κανεὶς δὲ θέλει πιά αὐτὲς τὲς διχλεῖδες, ποῦ δὲν κάνουν τὴ δουλειά τους.

ΜΗ λὲς τίποτε σὲ ἄλλους γιὰ τὲς καινούργιες σου ἀποφάσεις ποῦ ἀφοροῦν τὴν ἐσωτερικὴ σου ζωὴ. Δὲν χρειάζεται νὰ φλυαρεῖς γιὰ τὴν καινούργια ζωὴ ποῦ ἔχεις ἀρχίσει καὶ τὴ βαθιὰ ἐμπειρία ποῦ πιστεύεις πῶς ἀποκτᾷς. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι μυστικὴ στὴν οὐσία της. Εἶναι ὑπόθεση ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ τὸ Θεό. Ἀνάμεσα στοὺς δυὸ σὰς μονάχα. Ἡ μοναδικὴ ἐξαίρεση μπορεῖ νὰ ἔναι ὁ πνευματικὸς σου πατέρας.

ΑΥΤΗ ἡ σιωπὴ εἶναι πολὺ ἀναγκαῖα καὶ ζωτικὴ σημασίας γιὰ τὴν πνευματικὴ σου πορεία. Γιατὶ καθένας ποῦ μιλάει γιὰ τὴν προοσωπικὴ του ζωὴ δίνει τροφὴ στὸ ναρκισσισμό καὶ τὴ φιλαυτία του. Καὶ αὐτὰ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ καταنيκηθοῦν! Ἡ σιωπὴ ἀντίθετα βοηθᾷ τὴν αὐξηση τῆς ἐμπιστοσύνης στὸ Θεό, ὁ ὁποῖος βλέπει «ἐν τῷ κρυπτῷ». Μέσα ἀπὸ τὴ σιωπὴ ἀσχεῖται κανεὶς στὸ νὰ συνομιλεῖ μὲ τὸ Θεό, ποῦ ἀκούει ὅ,τι τοῦ λέμε χωρὶς νὰ χρειάζονται λόγια καὶ λέξεις. Αὐτὸς εἶναι τὸ στήριγμά σου καὶ Σ' Αὐτὸν πρέπει νὰ ἔχεις ἀποθέσει ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη σου.

Εἶσαι ἀγκυροβολημένος στήν αἰωνιότητα. Καί ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν κανενὸς εἶδους λόγια.

ΣΥΝΕΠΩΣ θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖς πὼς καθετὶ ποὺ συναντᾷς στήν πορεία σου, μικρὸ ἢ μεγάλο, τὸ στέλνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σὲ βοηθήσει στὸν ἀγώνα σου. Μονάχα Αὐτὸς γνωρίζει ὅ,τι σοῦ εἶναι ὠφέλιμο καὶ ὅ,τι χρειάζεσαι σὲ κάθε περίστασι: ἐπιτυχίες, ἀναποδιές, πειρασμούς, πτώσεις. Τίποτε δὲ συμβαίνει τυχαῖα καὶ χωρὶς νὰ ἀποτελεῖ πολύτιμη εὐκαιρία νὰ διδαχτεῖς ἀπ' αὐτό. Πρέπει νὰ τὸ ἀποσαφηνίσεις καλὰ μέσα σου αὐτό, γιατί' ἔτσι μεγαλώνει ἡ ἐμπιστοσύνη σου στὸν Κύριο ποὺ ἀποφάσισες νὰ ἀκολουθήσεις.

ΕΝΑ ἀκόμα παρόμοιο στοιχεῖο γι' αὐτὸν τὸν ἀγώνα ποὺ μᾶς δίνουν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ τοῦτο. Πρέπει νὰ θεωρεῖς τὸν ἑαυτό σου σὰν ἓνα παιδὶ ποὺ μαθαίνει τὰ πρῶτα γράμματα καὶ κάνει τὰ πρῶτα ἀσταθῆ βήματά του. Ὅλη ἡ ἀνθρώπινη σοφία καὶ ὅλη ἡ προετοιμασία ποὺ τυχὸν κάνεις, δὲν ἔχει ἀπολύτως καμιά ἀξία στὸν ἀγώνα ποὺ ἀναλαμβάνεις. Τὸ ἴδιο δὲν ἔχει καμιά σημασία ἡ κοινωνικὴ σου θέση καὶ τὰ τυχὸν γήινα ἀγαθὰ ποὺ κατέχεις. Ὅ,τι δὲν τίθεται στήν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου εἶναι περιττὸ βάρος καὶ κάθε γνώση ποὺ δὲν ἐλευθερώνει τὴ δραστηριότητα τῆς καρδιᾶς εἶναι ἄκαρπα, καὶ γι' αὐτὸ ἐπιζήμια, γιατί' ὁδηγοῦν τὸν κάτοχό τους σὲ ὑπερηφάνεια καὶ αὐταρέσκεια. Ὅφείλεις λοιπὸν νὰ ἀφήσεις κατὰ μέρος ὅλες τὶς ἀνθρώπινες γνώσεις σου καὶ νὰ γίνεις «μωρός», γιὰ νὰ γίνεις σοφός. Πρέπει νὰ γίνεις φτωχός, γιὰ νὰ γίνεις πλούσιος. Πρέπει νὰ γίνεις «ἀσθενής», πολὺ ἀσθενής, ἂν θέλεις νὰ γίνεις ἰσχυρός.

Βλ. Ὁ Δρόμος τῶν Ἀσκητῶν “ τοῦ Τίτο Κολλιάντερ

Διηγήσεις για τὸ πνεῦμα τῶν παλαιῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων

Εἶπε Γέρων: «Παλαιὰ ὑπῆρχαν πολλοὶ ἐνάρετοι πατέρες ποὺ σήμερα ἔχουν ἐκλείψει. Σήμερα ἔρχονται νέοι ἄνθρωποι τῆς σύγχρονης ἐποχῆς καὶ νομίζουν ὅτι ἔτσι εἶναι τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπως τὸ βρίσκουν. Δὲν βλέπουν καὶ παραδείγματα ἀπὸ μᾶς τοὺς παλαιούς· ἐκεῖνο ποὺ βρίσκει κανεὶς ἀκολουθᾷ. Ὅμως τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν ἦταν ἔτσι παλαιά.

»Τώρα εἶναι ἡ ἐποχὴ νὰ μπορῇ νὰ συγχρατήσῃ ὁ καθένας τὸν ἑαυτό του, νὰ μὴν παρασυρθῇ καὶ πέσῃ σὲ ἀμέλεια. Μὲ τὴν ὑπακοή, τὴν ἀγάπη, τὴν ἀνάγνωσι τῶν ἀσκητικῶν συγγραμμάτων τῶν Ἀγίων Πατέρων, γιὰ νὰ μᾶς δυναμώσουν, νὰ κάνουμε τὴν ἀκολουθία καὶ τὰ καλογερικά μας καθήκοντα. Ὑστερα, ὅσο προχωρᾷ ὁ ἄνθρωπος, τοῦ δίνει ὁ Κύριος σοφία καὶ διάκρισι πῶς νὰ διάγῃ, καὶ θέλει νὰ ἀνεβαίνει συνέχεια. Καὶ ἐκεῖ εἶναι ὁ κόπος.

»Σήμερα, τὰ χρόνια μας εἶναι πολὺ δύσκολα. Ὅπου νὰ γυρίσῃς νὰ κοιτάξῃς, ὅλο τὸ κακὸ βλέπεις. Σήμερα ὁ κόσμος μὲ τὰ προβλήματα του ἔχει κουράσει τοὺς καλογήρους. Κουράστηκαν, θέλουν ἡσυχία καὶ δὲν ἔχουν διάθεσι νὰ διηγοῦνται γιὰ παλαιούς γέροντες. Μᾶς ἔχει πιάσει καὶ μία μανία νὰ φτειάχνουμε ἔργα. Ἀντὶ νὰ φτειάξουμε τὴν ψυχὴ μας, τὸ ἥθος μας, ἐμεῖς φτειάχνουμε ντουβάρια, καμάρες, μάρμαρα καὶ νομίζουμε ὅτι θὰ μᾶς ποῦν μπράβο. Μπράβο θὰ μᾶς πεῖ

ὁ Θεὸς γιὰ τὶς ἀρετές, ἢ ὁ κόσμος, ὅταν βλέπη ἀρετὴ καὶ ὄχι κτίσματα. Γι' αὐτὰ μᾶς κατηγοροῦν κιόλας, ὅταν εἶναι ὑπερβολικά. Σκέφτονται ποῦ βρίσκουν τὰ χρήματα οἱ καλόγεροι, οἱ ἀκτῆμονες;

»Οἱ νέοι ὅμως τώρα δὲν μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν αὐτά. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς στηριζόμενοι στοὺς πατέρες προσπαθοῦμε νὰ βοηθήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ προχωρήσουμε. Μετὰ τὴν ὑλικὴ τροφή, αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ τροφή μας, καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ συμπληρώσει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Τὸ καλὸ δὲν βρίσκεται στὰ πολλά. Εἶναι στὰ λίγα καὶ στὴν ἐφαρμογή.

Εἶπε Γέρων: «Τόση πίστη καὶ τόση ἀγωνιστικότητα βλέπουμε στοὺς παλαιούς. Ἐμεῖς οἱ νεώτεροι οὔτε τὰ ζοῦμε καὶ μᾶς φαίνονται ἀπόμακρα αὐτά. Αὐτὸ εἶναι ἀνησυχητικό. Τὰ γεροντάκια ἦταν θησαυροί. Οἱ νεώτεροι ἔχουν τὸ νέο πνεῦμα. Πάθαμε καὶ μεῖς, ὅπως συνέβη στὰ Κομμουνιστικὰ κράτη. Ἐκεῖ ἔχασαν τὴν συνέχεια τῆς παραδόσεως. Δὲν εἶχαν γεροντάκια νὰ τοὺς συμβουλευθοῦν καὶ γύριζαν ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ.

»Ἐβλεπα τὰ γεροντάκια στὸ μοναστήρι μας καὶ ἔλεγα μέσα μου: "Τὶ σκληρὰ γεροντάκια. Γιατὶ νὰ εἶναι τόσο σκληρά; Τόσα χρόνια στὸ Μοναστήρι καὶ νᾶχουν αὐτὴν τὴν σκληρότητα; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω". Καὶ ὅταν πέρασαν χρόνια πολλά, μοῦ λύθηκαν ὅλες οἱ ἀπορίες. Εἶδα τὸ τέλος τοὺς νὰ εἶναι καλὸ καὶ εἰρηνικό. Στὰ γηράματά τους εἶχαν γίνει πολὺ ἐπιεικεῖς, σὰν ἀρνάκια. Καὶ ὅπως τὸ ἀρνάκι εἶναι τὸ πιὸ συμπαθητικὸ ζῶο, ἔτσι εἶχαν γίνει καὶ τὰ πρῶην σκληρὰ γεροντάκια. Ἔτσι ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι παντογνώστης καὶ γνωρίζει τὰ ἐνεστῶτα καὶ τὰ μέλλοντα, ὅταν δῇ ὅτι ἔφθασε κανεὶς σὲ καλὴ πνευματικὴ κατάσταση, κάπου στὴν ἀπάθεια, τὸν "ἄρπάζει" καὶ φεύγει σὰν πουλάκι.

» Ἐμεῖς οἱ νεώτεροι ἔχουμε ἓνα πειρασμὸ ποὺ μᾶς τὰ χαλάει ὅλα. Ὁ Κύριός μας λέει: «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε», καὶ «ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν». Ἐμεῖς δὲν τὸν φυλάμε αὐτὸν τὸν λόγο καὶ κρίνουμε καὶ κατακρίνουμε. Καὶ κάνουμε πράγματα ἄλλοπρόσαλα, τὰ ὁποῖα δὲν τὰ δίνουμε σημασία. Καὶ ὅμως αὐτὰ εἶναι σκόπελος στὴν πνευματικὴ μας ζωή. Μετὰ πῶς νὰ φθάσουμε τοὺς παλαιούς; Τοὺς ἄλλους δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ κρίνουμε· νὰ κατακρίνουμε μόνο τὸν ἑαυτό μας. Πάντα νὰ λέμε: “Θεέ μου, συγχώρεσέ με, ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα. βοήθησέ με”. Ἐμεῖς ὅμως συνήθως δυσκολευόμαστε νὰ ποῦμε “Θεὸς σχωρέσοι”, καὶ δὲν συγχωρῶνᾶμε τὸν ἄλλον, ἂν μᾶς κάνη κάτι».

Εἶπε Γέρων : «Ἀλλοιῶς ἔζησα τὸν μοναχισμό ἔχεῖνα τὰ χρόνια ποὺ ἦρθα στὸ Ἅγιον Ὄρος, λίγο πρὶν τὸ ’50, ἀλλοιῶς εἶναι σήμερα. Τότε γιὰ νὰ πᾶς στὸν κόσμο ἔπρεπε νὰ συμβῇ κάτι σοβαρό, π.χ. κάποια ἀσθένεια, καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ σὲ δῇ γιατρός. Καὶ γύριζαν ἀμέσως. Γιὰ γονεῖς καὶ συγγενεῖς δὲν ἔβγαιναν. Τώρα κάθε μέρα μπαίνουν βγαίνουν. Υπάρχει μία χαλάρωση.

» Οἱ παλαιοὶ πατέρες τῆς περιοχῆς ἦταν ζηλωτές. Πλὴν ὅμως πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς ἦταν καλοὶ καλόγεροι καὶ ἀσκητικοί.

» Ἡ καλογερικὴ στηρίζεται στὴν ὑπακοή, στὴν ἀπλότητα καὶ στὴν εἰλικρίνεια. Ὁ ὑποτακτικὸς πρέπει νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη στὸν Γέροντά του καὶ νὰ τὰ κάνη ὅλα μὲ ὑπακοή. Νὰ μὴν ἔχη τίποτε κρυφὸ ἀπὸ τὸν Γέροντά του καὶ νὰ μὴν ἔχη θέλημα. Τότε χαριτώνεται καὶ προχωρᾷ. Τὸ θέλημα εἶναι διάβολος γιὰ τὸν καλόγερο.

»Σήμερα στὸ Ἅγιον Ὅρος ὑπάρχει ἓνα χαλάρωμα. Δὲν παύει ὅμως νὰ εἶναι Ἅγιον Ὅρος καὶ οἱ μοναχοὶ νὰ ἀγωνίζονται. Ἔχει σημασία, τὶ ἄφησαν στὸν κόσμον οἱ σημερινοὶ καλόγεροι. Νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν Θεὸ πὺ μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου καὶ μᾶς κατέταξε στὸν ἀγγελικὸ βίο. Νὰ μὴν ξεχνοῦμε γιατί γίναμε καλόγεροι καὶ νὰ τελειώσουμε καλὰ αὐτὸ πὺ ἀρχίσαμε. Ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιοί, καθὼς χαιρετοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον: «Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ καλὰ ὑστερνά», ὅπως λέμε, «τέλος ἀγαθόν».

Εἶπε Γέρων: «Γενικὰ οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν ζωὴ τῶν παλαιῶν πατέρων εἶναι πολὺ λίγες, γιατί παλαιὰ δὲν ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐξερεύνησης τῆς προσωπικῆς ζωῆς. Ἦταν ὁ καθένας προσηλωμένος στὸν ἀγῶνα τοῦ καὶ νὰ ἤξεραν κάτι οἱ ὑποτακτικοί, δὲν τὸ ἔλεγαν, τὸ κρατοῦσαν σὰν μυστικό. Μόνο σὲ μιὰ πνευματικὴ ἐπαφὴ μὲ ἄλλους πατέρες μποροῦσαν νὰ ποῦν κάτι. Ἦταν ἴδιον τῶν πατέρων αὐτῇ ἡ μυστικότητα τοῦ προσωπικοῦ ἀγῶνος, ὁ φόβος γιὰ τὴν προβολὴ καὶ τὴν ὑπερβολή, τὸν ἔπαινο, τὴν ἀνθρωπαρέσκεια. Δὲν ἤθελαν νὰ χάσουν αὐτὰ πὺ μὲ τόσο κόπο προσπαθοῦσαν νὰ κερδίσουν».

Εἶπε Γέρων: «Ἦρθα τὸ 1936 στὸ Ἅγιον Ὅρος. Εἰσῆλθα στὸν Ὅσιο Σιλουανό, τὸν π. Σωφρόνιο καὶ τὸν παπα-Τύχωνα. Τότε δὲν ἦταν μόνο ὁ Σιλουανός, ἀλλὰ ὑπῆρχαν πολλοὶ Σιλουανοί.

»Ἡ καλογερικὴ θέλει ἀγῶνα, βία. Ὁ χειρότερος ἐχθρὸς εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Ἡ μεγαλύτερη καταστροφὴ γιὰ τὸ νέο μοναχὸ εἶναι νὰ γυρίζῃ ἀπὸ δῶ καὶ ἀποκεῖ.

Εἶπε Γέρων: «Παλαιά, ὅταν πῆγαινα σὲ κάποιον μοναστήρι καὶ ἔβλεπα τοὺς παλαιοὺς πατέρες, μὲ ἔπιανε δέος. Ἐμεῖς τώρα ὑστεροῦμε. Παλαιά, δὲν ὑπῆρχαν δρόμοι καὶ ὑπῆρχε καλύτερη ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν πατέρων. Ὅπου πηγαίναμε μὲ τὰ πόδια βαδίζαμε καὶ συναντούσαμε καὶ ἄλλους πατέρες ποὺ ὁδοιποροῦσαν. Οἱ δρόμοι ζημίωσαν τὸ Ἅγιον Ὅρος· ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφήσουν ὅπως ἦταν. Ὅποιος ἀγαποῦσε τὴν ἀπλὴ ζωή, ἂν καὶ κοπιαστική, θὰ ἐρχόταν, θὰ τὰ ἔβγαζε πέρα καὶ θὰ συνεχιζόταν ἡ παράδοση. Μὲ τοὺς δρόμους αὐξήθηκαν οἱ προσκυνητές, καὶ τώρα, γιὰ νὰ σὲ φιλοξενήσουν τὰ Μοναστήρια, χρειάζεται διαδικασία. Παλαιά, ὅπου πῆγαινες σὲ κρατοῦσαν. Ὅσο μποροῦμε νὰ ζοῦμε ἀπλὰ καὶ ταπεινά, χωρὶς πολυτέλειες καὶ νὰ μὴ βγαίνουμε στὸν κόσμο. Αὐτὸ εἶναι ἀσφάλεια. Ὅταν κανεῖς βγῇ στὸν κόσμο, ζημιώνεται. Τὸ ἔξω ἔφαγε πολλοὺς μοναχοὺς».

Εἶπε Γέρων: «Ἡ καλογερικὴ παλαιὰ ἦταν περιορισμένη. Δὲν ἦταν ὅπως σήμερα. Τότε ὁ ὑποτακτικὸς δὲν πῆγαινε πουθενὰ χωρὶς εὐλογία. Κι ὅταν κάπου πῆγαινε ἔλεγε τι ἤθελε καὶ ἔφευγε χωρὶς κουβέντες καὶ κουτσομπολιά. Παλαιὰ λίγοι ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἔφαχναν νὰ μαθαίνουν τὰ νέα, νὰ κουβεντιάσουν. Σήμερα εἶναι διαφορετικὰ τὰ πράγματα. Τότε γιὰ ράδιο εἴχαμε τὸ Ψαλτήρι. Κάναμε καὶ τὸν κανόνα μας.

»Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα ἐδῶ μέχρι σήμερα πᾶμε στὸ χειρότερο. Ὅλοι λέμε: «Δὲν πειράζει τοῦτο, δὲν πειράζει τὸ ἄλλο». Τὰ δικαιολογοῦμε ὅλα.

»Πρῶτα δὲν ἔβγαιναν οἱ πατέρες ἔξω, χωρὶς ἄδεια· εὐλογία ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ τὴν Κοινότητα.

»Ὅσο μποροῦμε νὰ προσέχουμε τὴν ὑπακοή μας,

τὸν κανόνα μας, τὴν ἀκολουθία μας καὶ τὴν συχνὴ Θεία Κοινωνία. Νὰ προσέχουμε τὰ λόγια μας, νὰ μὴ λέμε ψέμα, τὶς συναναστροφές καὶ τὴν περιέργεια. Νὰ διαβάζουμε πνευματικὰ βιβλία, νὰ ἀποφεύγουμε τὶς ἐφημερίδες.

»Τὴν εὐχὴ μποροῦμε νὰ τὴν λέμε ὅλο τὸ εἴκοσιτετράωρο. Τὴ νύχτα ποὺ κοιμώμαστε δὲν μποροῦμε, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα, ὅταν δὲν κάνουμε κοινὴ προσευχή, νὰ λέμε τὴν εὐχὴ καὶ ὅταν δυσκολευώμαστε, νὰ τὴν λέμε ἐκφώνως».

Βλ. “Ἀπὸ τὴν Ἀσκητικὴ καὶ Ἠσυχαστικὴ Ἀγιορείτικη Παράδοση” Ἐκδ. Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον “ Ἀγ. Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος”.

ΘΕΟΤΟΚΟΦΙΛΙΚΑ

Ἡ Παναγία ἡ Γερόντισσα

Ἀριστερὰ τοῦ προσκυνηταρίου τοῦ Καθολικοῦ ναοῦ τῆς μονῆς Παντοκράτορα ὑπάρχει τὸ εἰκονοστάσι, ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο, τῆς ἐπικαλούμενης Θεοτόκου τῆς «Γερόντισσας», τὸ ὁποῖο ἔγινε μὲ χρήματα τοῦ Γέροντα Θεόφιλου τοῦ Λεσβίου τὸ 1896. Ἡ θαυματουργὴ αὐτὴ εἰκόνα εἶναι ἀρχαιότατη, «πολυρραγῆς» (μὲ πολλὰ σχισμὰς) καὶ «περίβρωτος» (καταφαγωμένη), τοξοειδὴς στὸ ἐπάνω μέρος, ἱστορημένη δὲ πάνω σὲ λινὸ ὕφασμα χωρὶς τὸ Θεῖο Βρέφος, μήκους 2 μέτρων, περίπου, περιβλημένη μὲ ὠραῖο ἀργυρὸ ἐπένδυμα. Παλιὰ βρισκόταν μέσα στὸ ἅγιο Βῆμα, εἶναι ὁλόσωμη καὶ ἔργο τοῦ 16^{ου} αἰῶνα.

Αὐτὴ ἡ ἱερὴ εἰκόνα ἔχει τὴ δική της ἱστορία καὶ συνδέεται μὲ ἓνα θαῦμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πῆρε καὶ τὴ χαρακτηριστικὴ προσωνομία «Γερόντισσα» :

Κάποτε ἔζησε στὴ μονὴ Παντοκράτορα ἓνας Ἠγούμενος ἐνάρετος.

Παρουσιάστηκε στὸ Ἅγιον Ὅρος σὰν ἄστρο λαμπρό, μὲ τὴ λάμψη τῆς πίστεως του καὶ τῆς πράξεώς του, μὲ τὴν παρθενία του καὶ τὴν

ἄκρα του θεωρία. Συνέχεια ἦταν προσηλωμένος στὴν ἡσυχία καὶ στὶς ὑπερφυεῖς θεωρίες του πρὸς τὸν Θεό. Μὲ αὐτὰ καθημερινὰ ἀνέβαινε στὸ Θεὸ, ἐντρυφώντας

ἀκόρεστα στὸ κάλλος Του. Ἔτσι ἔτρεφε τὸν ἐνωτικὸ ἔρωτα πρὸς Ἑκεῖνον, ποὺ ἦταν ὅλο ἐπιθυμία καὶ τὸν ἀνέβαζε συνέχεια πρὸς τὰ πάνω, ὅπως εἶπε κάποιος (Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης). Ἦταν τυφλὸς στὴ θεὰ ἐνὸς ἄκοσμου κόσμου καὶ κουφὸς στὴν ἀκρόαση κακίας. Τοὺς πνευματικούς του ἀγῶνες τοὺς γνώριζαν οἱ μυημένοι, ποὺ προχώρησαν πολὺ στὴν ἀσκητικὴ ζωή.

Ἐφθασε κάποτε καὶ σέ «μέτρα ἡλικίας», καὶ τότε ἀσθένησε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του ποὺ πλησίαζε, καὶ ποὺ, μὲ ἀποκάλυψη Θεοῦ, τὸν γνώριζε. Γνώρισμα ἀγιότητος εἶναι νὰ γνωρίζει κάποιος τὸ χρόνο τῆς θανῆς του. Ἀφοῦ ζήτησε πρὶν τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὴν ἀληθινὴ καὶ οὐράνια ζωή, τὸ τελευταῖο ἐφόδιο τῆς ζωῆς, τὰ Ἀχραντα Μυστήρια, παρακάλεσε τὸν ἐφημέριό τῆς ἡμέρας ἐκείνης, νὰ σπεύσει γιὰ τὴν τέλεση τῆς Θείας Ἱερουργίας· ἀλλὰ ὁ Ἱερομόναχος, ὁ ὁποῖος δὲν γνώριζε τὸ μυστήριό τοῦ ἐπικείμενου θανάτου τοῦ Ἡγουμένου, δὲν πρόσεξε ἰδιαίτερα τὴν παράκληση τοῦ Γέροντα καὶ τελοῦσε τὸ μυστήριό ἀργὰ ὡς συνήθως.

Ἡ ἀργοπορία τοῦ ἐφημέριου γέμισε μὲ ἀνησυχία καὶ ἀδημονία τὴν ψυχὴ τοῦ Ἡγουμένου. Σκεπτόταν, ὅτι θὰ ἀναχωροῦσε ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο χωρὶς τὸ τελευταῖο ἐφόδιο.

Ἡ Παναγία, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δόξας Της, ἔβλεπε τὴν ἀγωνία τοῦ Γέροντα καὶ συνέπασχε. Τότε ἔσπευσε καὶ μίλησε ἀπὸ τὴν εἰκόνα Της, ποὺ βρισκόταν στὸ Ἅγιο Βῆμα, μὲ φωνὴ αὐστηρὴ στὸν Ἱερουργοῦντα:

«Συντόμευε καὶ κάνε ὅπως σοῦ εἶπε ὁ Ἡγούμενος, διότι πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς κοίμησής σου».

Γι' αὐτὴ τὴν αἰτία καὶ τὸ θαῦμα ἡ ἁγία εἰκόνα πῆρε τὸ συμβολικὸ ὄνομα «Γερόντισσα», δηλαδὴ εἰκόνα τοῦ Γέροντα.

Ἀπολυτίκιον Παναγίας Γερόντισσας

*Ὡς πάλαι ἐφώνησας ἐκ τῆς εἰκόνης τῆς Σῆς, τὰ
νῦν ἡμᾶς ἔσωσας ἐκ τοῦ παμφάγου πυρός, Παρθένε
Πανύμνητε· ὅθεν ὡς Γεροντίσση, τῆς Μονῆς ταύτης
οὕση, ἄδομέν σοι τὸν ὕμνον, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν·
χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σου.*

Παναγία ἡ Γερόντισσα σβήνει πυρκαγιά

Πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια (1950) ἡ μονὴ Παντοκράτορα «ὑπέστη πυρκαϊά», ἡ ὁποία θὰ κατέκαιε ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς Μονῆς. Σ' αὐτὸ βοηθοῦσε ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐρχόταν ἀπὸ τὸ «ἀνοικτὸν Αἰγαῖον». Οἱ πατέρες μὲ λύπη ἔβλεπαν τὶς φλόγες νὰ κατατρῶγουν τὴ Μονή. Στὴν ἀδυναμία τους νὰ σβήσουν τὴ φωτιά, ἔτρεξαν στὸ ναὸ καὶ πῆραν στὰ χέρια τους τὴ θαυματουργή καὶ προστάτιδα τῆς Μονῆς εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γερόντισσας καὶ Ἐλεοβρύτισσας καὶ μὲ λαμπάδες καὶ θυμιάματα τὴ λιτάνευαν μέσα στὶς αὐλές τῆς Μονῆς ἰκετεύοντές Τὴν νὰ λυπηθεῖ τὴν Μονή Της. Καίτοι οἱ συνθῆκες τῆς πυρκαγιᾶς δὲν ἦσαν εὐνοϊκές, ἐκπληχτοὶ οἱ πατέρες εἶδαν τὶς φλόγες νὰ σβήνουν μόνες τους καὶ νὰ σώζεται ἡ Μονὴ ἀπὸ τὴν πυρκαγιά. Ἡ Παναγία ἡ Γερόντισσα ἐκλινε «τὸ εὐήκοον οὖς Της» καὶ ἄκουσε τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας καὶ τὶς ἰκεσίες τῶν μοναχῶν, καὶ ἔστειλε θεῖο πρόσταγμα καὶ ἔσβησε τὴν φωτιά.

Μετὰ τὴν κατάσβεση τῆς πυρκαγιᾶς, οἱ μοναχοὶ κατευθύνθηκαν στὸ «Καθολικό» τῆς Μονῆς καὶ ἔκαναν παννυχίδα στὴν Παναγία, γιὰ νὰ Τῆς ἐκφράσουν τὶς εὐχαριστίες τους καὶ νὰ ὑμνήσουν τὴν παντοδυναμία Της κοντὰ στὸν Υἱὸν Της.

Ἡ Παναγία ἡ Γερόντισσα ἡ Ἐλαιοβρύτισσα

Στὴ Μονὴ Παντοκράτορα κάποτε τελείωνε τὸ λάδι ἀπὸ τὰ πιθάρια τῆς ἀποθήκης καὶ ὁ δοχειάρχης - ὑπεύθυνος τῆς διαχείρησης τοῦ λαδιοῦ - λυπόταν ἀφάνταστα. Πλησίασε ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ σταματήσει τὴ διανομὴ ἐλαίου στοὺς πατέρες, διότι δὲν θὰ ἐπαρκοῦσε τὸ λάδι νὰ τροφοδοτήσει οὔτε καὶ αὐτὰ τὰ κανδήλια. Μὲ πόνο ψυχῆς ἀνέφερε τὸ λυπηρὸ μήνυμα στὸν εὐλαβέστατο Ἡγούμενο καὶ ζητοῦσε τὴ συμβουλὴ του, τὶ νὰ πράξει. Ὁ Ἡγούμενος εἶπε στὸν δοχειάρχην μὲ ἀγάπη: «Δίδε ἔλαιον εἰς τοὺς ἀδελφούς, στοὺς ὁποίους εἶναι ἀπαραίτητο. Γιὰ τὰ ἄλλα θὰ φροντίσει ἡ Παναγία, ἡ ὁποία εἶναι ἐγγύηση γιὰ τὴ ζωὴ μας».

Ὁ δοχειάρχης ὑπέθεσε, ὅτι ὁ Ἡγούμενος θὰ κάνει ἔργο καὶ θὰ φροντίσει νὰ προμηθευθεῖ λάδι ἀπὸ κάπου ποὺ ἔχει στὴ σκέψη του.

Ὁ εὐλαβέστατος Ἡγούμενος θλιβόταν γιὰ τὴν ἔλλειψη καὶ τὴν ἀνεπάρκεια τοῦ ἐλαίου, σκεπτόταν καὶ τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχε ἀπέναντι στὰ πνευματικά του παιδιὰ, τοὺς μοναχοὺς, ποὺ δὲν θὰ εἶχαν λάδι ν' ἀναπληρώσουν τὶς τόσες στερήσεις ποὺ ὑποβάλλονταν. Γνώριζε, πὼς τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ εἶναι πλούσια καὶ «ἐμπιπλᾷ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς».

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος ποτὲ δὲν ἐγκατέλειψε τοὺς ἀσχομένους στὸ Περιβόλι Τῆς καὶ πάντα, στίς δυσκολίες τους, ἔρριχνε τὸ βλέμμα Τῆς σπλαχνικὸ σ' αὐτούς. Ἐπεσε, λοιπόν, «ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν» καὶ Τὴν ἰκέτευε νὰ δεῖ τὸ πρόβλημά τους καὶ νὰ τὸ θεραπεύσει.

«Ἡ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν» Θεοτόκος δὲν παράβλεψε τὶς θερμὲς ἰκεσίες τοῦ Ἡγουμένου οὔτε περιφρόνησε τὶς

πηγές τῶν δακρύων του, «ὥς οὖσα πολυεύσπλαχνος». Εἶχε ἔλθει ὁ καιρὸς νὰ ἀμείψει κι' Ἐκεῖνη αὐτόν, πὺ πάντα τὸν καλοῦσε ἀόρατα καὶ μυστικά κοντά Της. Ἦταν, ὁ γέροντας, πάντα μὲ τὴν Παναγία, γι' αὐτὸ καὶ Τὴν ἔβαζε πάνω ἀπ' ὅλα τὰ γήινα.

«Κανένας, κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐρωτομανεῖς καὶ ἀσυγκράτητους, δὲν ἐρωτεύεται τόσο ἓνα σῶμα, ὅσο ἐκεῖνος λαχτάρησε νὰ πετάξει τὰ δεσμὰ ἀπὸ τὴ λάσπη, νὰ ἀπολαύσει ὁλοκληρωτικά τὴν Ἀγαπημένη. Δὲν ἀστόχησε σ' αὐτὴ του τὴν ἐπιθυμία, πὺ ἦταν ἔνθεη καὶ ὑψηλή».

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δοχειάρχης ἐκπληκτος καὶ μὲ θαυμασμὸ ἔβλεπε τὴν πλούσια ἐλαιοβρυσία, τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας, πὺ εἶχε γεμίσει ὅλα τὰ πιθάρια τοῦ λαδιοῦ στὰ δοχεῖα. Ἦξερε ὅτι ἦταν ἔργο τῆς Παναγίας, τῆς εὐσπλαχνίας Της, ἀλλὰ δὲν γνώριζε, ὅτι τοῦτο τὸ θαῦμα ὑπῆρξε ἡ ἀνταπόκριση τῆς Παναγίας στὴ θερμὴ προσευχὴ τοῦ Ἡγουμένου. Ἐκπληκτοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ ἔβλεπαν τὸ θαῦμα, καὶ ὅλοι ἔτρεξαν στὸ ναὸ νὰ προσφέρουν στὴν Παναγία τίς δοξολογίες τους καὶ εὐχαριστιακές τους δεήσεις.

Βλ. 'Θαυματοργές εἰκόνες τῆς Παναγίας στὸ Ἅγιον Ὅρος' Ἀρχιμ. Θεοφύλακτου Μαρινάκη

Ναοὶ ποὺ δὲν γκρεμίζονται

Τὸ τρίτο σάλπισμα θὰ μᾶς ἔρθῃ κατ' ἀρχὴν ἀπὸ τὰ βόρεια, ἀπὸ τὴν Σόφια, τὴν πρωτεύουσα τῆς Βουλγαρίας. Καὶ θὰ εἶναι σάλπισμα φοβερό. Καὶ θὰ διασαλπίσῃ ὅτι εἶναι ἐπι-

κίνδυνο νὰ ξεσηκώνεται μὲ αὐθάδεια τὸ πλάσμα ἐνάντια στὸν Πλάστη. Στὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς Σόφιας, χαμηλὰ χωμένη μέσα στὸ ἔδαφος ὑπῆρχε μία ὁμορφὴ καὶ ἀρχαία Ἐκκλησοῦλα, τῆς Ἀγίας Πέτκας, δηλαδή τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. (Στὰ βουλγαρικὰ ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ὀνομάζεται Πέταχ). Ὅχι τῆς γνωστῆς Παρθενομάρτυρος, ἀλλὰ μιᾶς συνώνυμης Ὀσίας, ποὺ τιμᾶται ἰδιαίτερα ἐκεῖ, καὶ ποὺ τὰ λείψανά της σήμερα βρίσκονται στὴν Ρουμανία.

Μὲ αὐτὸν τὸν Ναὸ συνδέονται ἐντυπωσιακὰ καὶ τρομερὰ γεγονότα, ποὺ ἔκαναν «ἰσχυροὺς» τῆς γῆς νὰ ὑποτάξουν τὴν βούλησί τους σὲ κάποια ἄλλῃ ἀκαταμάχητη βούλησι καὶ δύναμι.

Γύρω στὸ 1963 ἀπεφάσισαν οἱ αρμόδιοι νὰ διαπλατύνουν τὸν κεντρικὸ δρόμο. Αὐτό ἐσήμαινε ὅτι τὸ Χριστιανικὸ μνημεῖο ἔπρεπε νὰ κατεδαφισθῇ. Θὰ ἀπαλάσσονταν ἔτσι καὶ ἀπὸ ἓνα ἀνεπιθύμητο χτίσμα. Τὸ συνεργεῖο κατεδαφίσεως ἐτοιμάσθηκε. Τὸν πρῶτο ρόλο θὰ τὸν ἔπαιζε μία μπολντόζα. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ τὸν σώριαζε σὲ ἐρείπια. Ἔτσι ὑπελόγιζαν τὰ πράγματα. Τοὺς ἦρθαν ὅμως

ανάποδα. Τραγουδήθηκε ἄλλο τραγούδι κι' ὄχι αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσαν.

Ἐνῷ ἔβαζαν ἐμπρὸς τὴν μπολντόζα καὶ τὴν κατεύθυναν πρὸς τὸν Ναό, πάθαινε συνεχῶς βλάβες. Τὴν ἔφτιαχναν, ἀλλὰ καὶ πάλι ἔσπαζε. Ἀδύνατο νὰ πλησιάσουν στὴν Ἐκκλησία. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, μόλις γυρίζει στὸ σπίτι του ὁ ἐργάτης ποὺ μὲ μανία ἐπιζητοῦσε τὸ γκρέμισμα, βρίσκει νεκρὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του!

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ὑπεύθυνος αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως πληροφορήθηκε ὅτι οἱ ἐργάτες δὲν κατώρθωσαν τίποτε. Ἔμαθε καὶ τὶς λεπτομέρειες. Τοῦ φάνηκαν ὅλα ἀνόητα, καὶ ἀγριεμένος εἶπε: «Δὲν ἀξίζετε τίποτε. Μόνο γιὰ παραμύθια εἴσαστε. Αὐριο θὰ πάω νὰ τὸν γκρεμίσω ὁ ἴδιος!»

Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ἔμεινε μόνον ἐν τὰ μεγάλαυχα λόγια. Μόλις ἀνέβηκε μανιώδης ἐπάνω στὸ μηχανήμα καὶ βάδισε πρὸς τὴν Ἐκκλησία, καὶ αὐτὸ ἔσπασε, ἀλλὰ - τὸ πιὸ συνταρακτικὸ - βρήκε καὶ ὁ ἴδιος ξαφνικὰ τὸν θάνατο! Καταλαβαίνετε τὶ θλίψις, ἀλλὰ καὶ τὶ τρόμος ἐπακολούθησε. Δὲν ἀπέμεινε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἀνακαλέσουν τὴν διαταγὴ τῆς κατεδαφίσεως.

Καὶ γιὰ νὰ ὁμορφύνῃ ὁ χῶρος, ἔφτιαξαν κάτι σὰν ὑπόγεια καταστήματα καὶ μία πλατεῖα γύρω ἀπὸ τὸν Ναό, ὅπως φαίνεται στὴν προηγούμενη φωτογραφία.

Ἡ Ἀγία Πέτκα ἤ μᾶλλον Ἐκεῖνος ποὺ λάτρευε ἡ Ἀγία, ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλη τὴν Σόφια, ὅτι ἔχει ἀνυπολόγιστη δύναμι ποὺ ἂν κάποτε ἀρχίζῃ νὰ τὴν δείχνῃ, καταλαμβάνονται ὅλοι ἀπὸ πανικὸ.

Τέτοιου εἴδους ὑπερφυσικά γεγονότα ὑπάρχουν πολυάριθμα. Καὶ ἄλλοι Ναοί, πὺ εἶχαν κάποια ἰδιαίτερη σημασία καὶ ἱστορία μέσα στὸν Χριστιανισμό, μόλις ἀντιμετώπισαν κατεδάφισι, τὴν ἐξουδετέρωσαν μὲ τρόπο πὺ προκάλεσε θάμβος. Αὐτό συνέβη καὶ σὲ Ναοὺς πὺ δὲν ἔτυχε νὰ ἔχουν κάποια ξεχωριστὴ ἀξία, πλὴν ὅμως μὲ τὴν ἀπόκρουσι τοῦ ἐχθροῦ ἐπρόκειτο νὰ τονώσουν τὴν πίστι πολλῶν ἀνθρώπων.

Ὁ νεκροταφειακὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου στὰ Φραγκουλεῖκα (μικρὸ χωριὸ τῆς Αἰτωλίας, μετὰ τὴν Κλεισούρα καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο) ἀνάγκασε, γύρω στὸ 1968, τὴν ἐθνικὴ ὁδὸ Ἀντιρρίου – Ἄρτας – Ἰωαννίνων σὲ ἄσχημη παράκαμψι. Ἐλάβαν χώρα τὰ ἴδια ὑπερφυσικά γεγονότα. Μάλιστα, τὸ μηχανήμα πὺ χάλασε καθὼς βάλθηκε νὰ γκρεμίσῃ τὸν Ναό, τὸ ἄφησαν χαλασμένο ἐκεῖ, καί, ἀφοῦ τελείωσε ὅλο τὸ ἔργο, τότε τόλμησαν νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ τὸ φτιάξουν.

Δύο ἄλλοι Ναοὶ στὴν περιοχὴ Σκαραμαγκᾶ – Ἐλευσίνας ἀνήκουν στὴν ἴδια κατηγορία. Ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, στὴν ἄκρη τῶν Ναυπηγείων τοῦ ἐφοπλιστοῦ Νιάρχου, ὅταν πῆγαν νὰ τὸν γκρεμίσουν γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ ὑψηλὸ τεῖχος, τοὺς ἔσπαζε κάτι πελώρια μηχανήματα κατεδαφίσεως. Ἀπεφάσισαν τελικὰ νὰ κάνουν μικρὴ καμπύλη καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν ἀπείραχτο «ἔξω τῶν τειχῶν». Μποροῦσαν νὰ τὸν περικλείσουν καὶ μέσα, γιὰτὶ ὁ χῶρος τὸ ἐπέτρεπε, ἀλλὰ ὁ φόβος πὺ πῆραν τοὺς ἔκανε νὰ τραβηχτοῦν αὐτοὶ πρὸς τὰ μέσα!

Ὁ ἄλλος κοντὰ στὴν λίμνη Κουμουνδούρου,

στο ὄνομα τῆς Μεταμορφώσεως. Ἐκεῖ γύρω
στο 1963 ἔφτιαχναν δρόμο ἀσφαλτοστρωμένο
πρὸς τὰ Ἄνω Λιόσια. Ἔτσι στὸν ἐπίσημο
καὶ παραθαλάσσιο δρόμο ποὺ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα
προχωροῦσε πρὸς τὴν Ἐλευσῖνα, θὰ ἄνοιγε ἓνα
παρακλάδι πρὸς τὰ δεξιὰ γιὰ τὴν κατεύθυνσι
ποὺ ἀναφέραμε. Ὅπως εἶχε χαραχθῇ τὸ σχέδιο,
τοὺς δυσκόλευε τὸ ἐξωκκλήσι, καὶ δόθηκε
ἐντολὴ νὰ τὸ κατεδαφίσουν. (Ποιὸς ξέρει τὶ Θεὸ
λάτρευε αὐτὸς ποὺ ἔδινε τέτοιες διαταγές);
Κι' ἐδῶ τὰ ἴδια ἀξιοθαύμαστα συντελέσθηκαν.
Τὸ ὄνι τοῦ ἐκσκαφέα ἔσπασε δύο φορές, ὅποτε
κατάλαβαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποκύβουν σὲ ἀνώτερη
θέλησι. Ἔτσι ἡ στροφὴ ἔγινε λίγο πιὸ πέρα,
καὶ τὸ Ἐκκλησάκι μὲ τὸν ὠραῖο του τροῦλλο
συνεχίζει νὰ στέλνῃ τὴν εὐλογία του καὶ τὸν
χαιρετισμό του σ' ὅλους τοὺς περαστικούς στὸν
πλαϊνὸ του πολυσύχναστο δρόμο.

Καὶ στὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν συναντῶνται
παρόμοιες ἱστορίες.

Ἐνα βυζαντινὸ Ναῦδριο ποὺ ὑπάρχει σὲ
χαμηλὸ ἐπίπεδο πλάι στὸν Κηφισὸ ποταμό, ὁ
Ἅγιος Νικόλαος ὁ «χωστός», παλαιὰ κατακόμβη,
στὴν εἴσοδο τοῦ Πρακτορείου Λεωφορείων
Πελοποννήσου, πολὺ ὁμορφο καὶ ἀρχαῖο,
ταπείνωσε τὰ ἐπηρμένα φρύδια μερικῶν ἀσεβῶν.
Ἔσπασε μία πρώτη μικρὴ μπολντόζα καὶ στὴν
συνέχεια μία μεγαλύτερη. Τρομοκρατήθηκαν
καὶ τὸ ἄφησαν στὴν θέσι του.

Στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τοῦ Ν. Κόσμου, τὸν
μεγαλοπρεπῆ αὐτὸν Ναό, πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ
καὶ σύρριζα στὴν λεωφόρο Βουλιαγμένης
ὑπάρχει ὁ παλαιὸς μικρὸς Ἀη-Γιάννης. Ὅταν

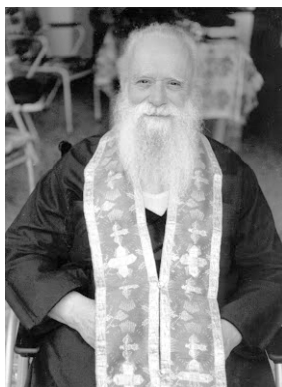
οικοδομήθηκε ὁ μέγας, εἶπαν, σὰν περιττὸ
νὰ τὸν γκρεμίσουν. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ τὰ ἴδια.
Ἔσπαζαν οἱ μπολντόζες. Καὶ ἔτσι τὸν ἄφησαν.
Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι στὴν Ἐκκλησιολὰ
αὕτὴ λειτουργοῦσε ὁ πιὸ ἅγιος ἱερέας τῆς
Παλιᾶς Ἀθήνας, ὁ παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς.

Θαυμαστὲς ὅλες αὐτὲς οἱ περιπτώσεις καὶ
τονωτικὲς γιὰ τὴν πίστι, ἀλλὰ καὶ συμβολικὲς
συγχρόνως — δείχνουν τὴν ἀκατάλυτη δύναμι
τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. «Πῦλαι ἄδου οὐ
κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Βλ. «Τὸ θαῦμα τῆς Πίστεως» Ἀρχιμ. Δανιήλ
Γούβαλη

Πατήρ Θησέας Κυπριώτης Ὁ ἱερέας τῶν ἀναπήρων

Στὴ σημερινὴ ὑλιστικὴ ἐποχὴ μας μοιάζει μὲ ὅαση ἢ συνάντηση μὲ ἱερεῖς ποὺ θυμίζουν τοὺς «πρεσβυτέρους» τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Ἀληθινοὶ Ποιμένες ποὺ ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ γιὰ τὸ ποίμνιό τους. Φωτισμένοι πνευματικοὶ ὁδηγοὶ μὲ προσωπικὴ καὶ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ κάθε πρόβατο τῆς ποίμνης τους. Πατέρες ποὺ συμπαρίστανται στὶς δυσκολίες καὶ στὰ προβλήματα τοῦ καθενὸς καὶ ἐφαρμόζουν τὸ «*χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων*» τοῦ Ἀπ. Παύλου. Διδάσκαλοι ποὺ μὲ τὸ λόγο τους, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ τὶς πράξεις τους καὶ μὲ τὴ βιωτὴ τους, μορφώνουν σὲ μικροὺς καὶ μεγαλύτερους τὴ διδασκαλία τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἐξομολόγοι ποὺ μὲ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ τους καὶ τὴ διάκρισή τους ἐλκύουν καὶ ἐξάγουν ἀπὸ τὸ παμφάγο στόμα τοῦ «ἀντιδίκου λέοντος» ψυχὰς καὶ τὶς ὁδηγοῦν στὴν «Ἐσταυρωμένη ἀγάπη», στὸν γλυκύτατό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὅποιος

ἔχυσε τὸ πανακήρατο αἷμα Του διὰ τό: «ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ἕνας τέτοιος πνευματικὸς ποιμένας, διδάσκαλος, ἐξομολόγος – κατηχητὴς ὑπῆρξε καὶ ὁ μακαριστὸς π. Θησέας Κυπριώτης.

Εὐνοημένοι πολλαπλὰ ἀπὸ τὸν πανάγαθο Θεὸ ὅσοι τὸν γνῶρισαν καὶ τὸν εἶχαν πνευματικὸ καθοδηγητὴ τους. Πάσχοντας ὁ ἴδιος ἀπὸ βαριὰ κινητικὴ ἀναπηρία, διακόνησε καὶ συμπαραστάθηκε στοὺς ἀναπήρους τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων (Ε.Ι.Α.Α.), πρώην Κέντρο Ἀποκατάστασης Πολιτῶν Ἀναπήρων Παλαιοῦ Ψυχικοῦ (Κ.Α.Π.Α.Π.Ψ.) καὶ τώρα Ἐθνικὸ Κέντρο Ἀποκατάστασης (Ε.Κ.Α.). Ἦταν πάντα δίπλα τους, συμπαραστάτης στὰ προβλήματα τους, σωματικὰ καὶ ψυχικὰ γιὰ σαράντα σχεδὸν χρόνια.

Πλῆθος μέγα ἦταν τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ, ἀπ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, μορφωμένοι καὶ μὴ, κάθε ἡλικίας., ἰδιαίτερα νέοι. Πάντα σκορποῦσε ἀφειδώλευτα τὸ χαμόγελο καὶ τὴ μεγάλη του καλοσύνη, παρὰ τὰ σοβαρὰ προβλήματα ἀναπηρίας ποὺ ἀντιμετώπιζε. Πάντοτε πρόσχαρος καὶ μὲ ἓνα καλὸ καὶ ἐνισχυτικὸ λόγιο στὰ χεῖλη του γιὰ τὸν καθένα. Ἕνας πνευματικὸς φάρος, ποὺ διέλυε τὰ σκότη τῆς ἀγνοσίας καὶ σὲ πλημμύριζε μὲ Φῶς. Τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ πρόσωπο τοῦ πατρὸς Θησέα Κυπριώτη συναντᾷς τὸν Ὁρθόδοξο παπά, ὅπως τὸν διέσωσε ἡ ἐκκλησία μας. Λειτουργὸ τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, παρηγορητὴ λαοῦ καὶ δάσκαλο. Ἀνάλωσε τὸν ἑαυτό του στὸ καθῆκον καὶ τὸ ἔργο τῆς ἀποστολῆς του. Μερικὲς φορὲς καὶ εἰς βάρος τῆς οἰκογενείας του. Στὴ συμπεριφορὰ του γλυκύς,

ὁμιλητικός, προσηνής, φιλικός, χαρούμενος. Ὁ τρόπος του ἀπλὸς καὶ ἡ ὁμιλία του ἀπλή καὶ κατανοητὴ ἀπὸ ὅλους. Τὰ θέματά του παρμένα ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ πρακτικά: γιὰ τὴ μετάνοια, τὴν ἐξομολόγηση, τὴ συχνὴ Θεία Κοινωνία. Τὰ πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ π. Θησέα κοινωνοῦν πολὺ συχνά. Οἱ ὁμιλίες του στὴν Θ. Λειτουργία διαρκοῦν μισὴ ὥρα καὶ πλεόν, γιὰ τὸ τοῦ ἀρέσει νὰ κηρύττει. Καὶ στίς ἀκολουθίες κηρύττει. Βρίσκει πάντα κάτι νὰ πεῖ. Ἕνα ἀγιογραφικὸ χωρίο, ἕναν ὕμνο τῆς ἐκκλησίας μας, ἕνα ἐπίκαιρο σχόλιο. Πάντα ἀποσκοπεῖ στὴν καλλιέργεια ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Πολλὲς φορές φαίνεται νὰ ἐπαναλαμβάνει κάποια πράγματα, ἀλλὰ τὸ κάνει γιὰ νὰ ἐμπεδωθοῦν στὴ συνείδηση τῶν πιστῶν βασικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεως μας, βασικὰ πρακτικὰ ζητήματα χριστιανικῆς ζωῆς.

Τὸ ἐκκλησιασμά του εἶναι πάντα πολυπληθές. Ἄνθρωποι ἀπὸ κάθε ἡλικία, ἀπὸ κάθε κοινωνικὸ στρώμα, μὲ κάθε μορφωτικὸ ἐπίπεδο. Μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἄνθρωποι ποὺ τὸν γνώρισαν δὲν τὸν ξεχνᾶνε εὐκόλα, καὶ ὅταν οἱ περιστάσεις ἀναγκάσουν κάποιον νὰ ἀπομακρυνθεῖ τοπικὰ θὰ τὸν νοσταλγεῖ.

Οἱ ἀσθενεῖς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων, ὅπου ὁ π. Θησέας εἶναι ἱερέας, τὸν ὑπεραγαποῦν. Βρίσκουν στήριγμα καὶ ἀνακούφιση κοντά του. Παρηγοριὰ καὶ θαλπωρὴ. Μένει κοντά τους γελαστός καὶ φιλικός. Ὅλοι κάτι παίρνουν ἀπὸ τὸν ἱερέα. Ἀπὸ τὴν πίστη του, ἀπὸ τὴν ἀγάπη του, τὴν ὑπομονή του, ἀπὸ τὸ ἥθος του, ἀπὸ τίς ἀκολουθίες του, ἀπὸ τίς ὁμιλίες του. Οἱ ἀνάπηροι κατέχουν ξεχωριστὴ θέση στὸ Νὰὸ τοῦ Ἰδρύματος, κοινωνοῦν μετὰ τὰ νήπια καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο ἐκκλησιασμά.

Ἄν θέλαμε νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα κύριο

χαρακτηριστικό, θὰ τὸν ὀνομάζαμε ἀνεπιφύλακτα:
Πηγαῖο καὶ Φιλακόλουθο.

Ἀνελλιπῶς ἡ θεία Λειτουργία τὶς Κυριακὲς καὶ
τὶς μεγάλες γιορτές.

Ὅλες οἱ ἐπίσημες ἀκολουθίες μέσα στὸ ἑορταστικὸ
κύκλο τῆς ἐκκλησίας μας. Κάθε μέρα, ἀνεξάρτητα
ἂν εἶναι γιορτὴ ἢ ὄχι, ὀρθρὸς τὸ πρωὶ καὶ ἑσπερινὸς
τὸ βράδυ. Καὶ οἱ ἀκολουθίες δὲν γίνονται βιαστικά,
πρέπει νὰ ἔχεις ὑπομονὴ γιὰ νὰ παρακολουθήσεις τὸν
π. Θησέα. Θὰ διαβάσει τὴν Ἑνάτη, τὸν Ἑσπερινό,
τὸ Ἀπόδειπνο καὶ τοὺς Χαιρετισμοὺς στὴν Παναγία
μας. Δὲν ἔχει σημασία ἂν δὲν ὑπάρχει ἐκκλησίασμα,
ἐκεῖνος θὰ κάνει τὶς ἀκολουθίες ἔστω καὶ ἂν εἶναι
μόνος του, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑπάρχει φάλτης. Μόνος
του στὸ ἀναλόγι θὰ διαβάζει. Ἀλλὰ γι' αὐτὲς τὶς
περιστάσεις εἶναι καὶ ἡ πρεσβυτέρα.

Τὸν πατέρα Θησέα δὲν μπορεῖς νὰ τὸν δεῖς καὶ νὰ
τὸν καταλάβεις ἔξω ἀπὸ τὴν ἀναπηρία του καὶ μακριὰ
ἀπὸ τὴν πρεσβυτέρα του. Ἡ ἀναπηρία του εἶναι τέτοια
ποὺ ὅταν ἐκεῖνος μεταφέρει μὲ τὰ χέρια τὰ Ἅγια,
ἡ πρεσβυτέρα τὸν στηρίζει. Στὸ ἓνα χέρι κρατᾷ
τὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὸ ἄλλο τὸ μπαστούνι. Ὅταν
κοινωνεῖ τοὺς πιστοὺς στηρίζει τὸ Ἅγιο Ποτήριο σὲ
εἰδικὴ βάση. Στὶς μικρὲς λιτανεῖες τὶς περισσότερες
φορὲς μεταφέρεται μὲ ἀναπηρικὸ καροτσάκι. Ἄν ἦταν
ἄλλος στὴ θέση του, θὰ εἶχε ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ
δράση πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἐκεῖνος τὴ νύχτα κάνει
πυρετὸ καὶ τὸ πρωὶ λειτουργεῖ.

Ἡ πρεσβυτέρα πάντα δίπλα του. Ἐχει ἀπαρνηθεῖ
κάθε τι τὸ ὁποῖο εἶναι ξένο πρὸς τὸν π. Θησέα.
Πάντα στὸ σπῖτι, στὴν φροντίδα του, στὸ Ναό, στὸ
ἀναλόγι, στὸ Ἱερό. Γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της θὰ πρέπει

νά γραφτεῖ εἰδικὸ σημεῖωμα, ἐκεῖνος τὴν ἀποκαλεῖ
Πρωτοσύγκελο!

Σύντομη βιογραφικὴ ἀναφορά.

Ὁ πατὴρ Θησέας γεννήθηκε τὸ ἔτος 1920 στὴν
Κέρκυρα, στὸ χωριὸ Καμάρα, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς,
τὸν Σπυρίδωνα καὶ τὴν Ἀλεξάνδρα Κυπριώτη καὶ
ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἕξι παιδιὰ (δύο ἀγόρια καὶ τέσσερα
κορίτσια) τῆς οἰκογενείας τους.

Σπούδασε στὴν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ
Βελλᾶς καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησή του, τὸ 1954,
νυμφεύθηκε τὴν Αἰκατερίνη Κοντζιάλη ἀπὸ τοὺς
Κουσπάδες Λευκίμης, κόρη σεμνὴ καὶ ἐνάρετη
πολύτεκνης οἰκογενείας ἕξι παιδιῶν τοῦ λειτουργοῦ
τοῦ Ὑψίστου πατρὸς Ἀνδρέα. Ἀπέκτησε μαζί της τρία
κορίτσια, τὴν Ἀλεξάνδρα, τὴν Ἀμαλία καὶ τὴν Ἄννα,
τὰ ὁποῖα μεγάλωσαν μὲ ἀγάπη καὶ φόβο Θεοῦ.

Ἀπὸ μικρὸς εἶχε βαθιὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ γίνεи ἱερέας
καὶ γι αὐτό, μετὰ τὸ γάμο τους χειροτονήθηκε καὶ
ὕπηρέτησε τὸν Θεὸν στὸ χωριὸ Καμάρα τὴν Κέρκυρα.

Ὁ σύνδεσμος μὲ τὴν πρεσβυτέρα καὶ τὰ παιδιὰ του
ἦταν πολὺ μεγάλος. Τῆς συμπαραστεκόταν σὲ ὅλες
τὶς ἀνάγκες της καὶ τὴν βοηθοῦσε πάντα.

Κάποια μέρα, μέσα στὸ χειμῶνα τοῦ ἔτους 1960,
ἀνέβηκε σὲ μιὰ σκάλα γιὰ νὰ διορθώσει τὸ φωτιστικὸ,
ὁπότε ἔγινε τὸ ἀναπάντεχο. Ἡ σκάλα γλίστρησε καὶ ὁ
πατὴρ Θησέας βρέθηκε στὸ πάτωμα. Χαραιτολογώντας
κάλεσε τὴν πρεσβυτέρα: «Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ, ἔλα
νὰ μὲ βοηθήσεις».

Ὅμως αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Τὸ κτύπημα ἦταν
ἀποφασιστικόν. Ὅπως διαπιστώθηκε ἀργότερα, πού
τὸν μετέφεραν στὴν Ἀθήνα, στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό,
εἶχε αἱμάτωμα στὴ σπονδυλικὴ στήλη, πού παρέλυσε

τὸ ἀριστερό του πόδι. Ἐνάμιση χρόνο ἔμεινε στὸν Ἑρυθρὸ Σταυρὸ καὶ μετὰ μεταφέρθηκε σὲ νοσοκομεῖο τῆς Ἑλβετίας γιὰ εἰδικὴ θεραπεία.

Όταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἑλβετία, τοῦ ἔγινε εἰσαγωγή στὸ Κ.Α.Π.Α.Π.Ψ., πού βρισκόταν στὰ ὅρια Παλαιοῦ Ψυχικοῦ καὶ Φιλοθέης, καὶ ἐκεῖ ὑποβλήθηκε σὲ φυσικοθεραπεῖες ποῦ βελτίωσαν κάπως τὴν κατάστασή του. Τότε ἦταν πού ἔγινε καὶ ἡ γνωριμία του μὲ τὸ μακαριστὸ Σταῦρο Καλχανδῆ, πρῶην ἀξιωματικὸ τῆς Ἀεροπορίας, πού ἦταν ἀπὸ χρόνια τετραπληγικὸς καὶ κατάκοιτος, θεραπεύτηκε, ὅμως θαυματουργικὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο. Ἀναπτύχθηκε μεταξὺ τούτων πνευματικὸς σύνδεσμος καὶ ὁ ἕνας ἐπέδρασε ἀποφασιστικὰ στὸν ἄλλο.

Τὸ Κ.Α.Π.Α.Π.Ψ. μέχρι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἶχε Ναό, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ προσεύχονται σ' αὐτὸν οἱ ἀσθενεῖς καὶ νὰ γίνεται Θεία Λειτουργία. Μὲ τὶς ἐνέργειες τοῦ μακαριστοῦ Σταύρου Καλχανδῆ, βρέθηκε κάποιος τόλ τοῦ Στρατοῦ, πού διαμορφώθηκε σὲ Ναὸ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ ἐκεῖ ἀνέλαβε νὰ λειτουργεῖ ὁ πατὴρ Θησέας τὸ 1963.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, πολλὰς φορὲς ὁ μακαριστὸς Σταῦρος Καλχανδῆς προσπάθησε νὰ πείσει τὸν πατέρα Θησέα νὰ παραμείνει στὴν Ἀθήνα κοντὰ στὰ πνευματικά του παιδιὰ καὶ στὸ ἔργο πού εἶχε ἐδῶ δημιουργήσει. Ὅμως ἐκεῖνος ἐπέμεινε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέφει στὴν Κέρκυρα καὶ γι' αὐτὸ μετακόμισε σ' αὐτὴν τὸ ἔτος 1964.

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1965 ἀνέβηκε σὲ ἓνα ἀλογάκι, γιὰ νὰ πάει σὲ κάποιον πανηγύρι νὰ λειτουργήσει. Στὴν ἐπιστροφή, ὅμως, τὸ ἀλογάκι παραπάτησε σὲ μιὰ πέτρα, τὸν ἔριξε κάτω, ἐνῶ παράλληλα τὸν κλώττησε δυνατὰ στὸ πονεμένο πόδι.

Ἔτσι ἤλθε καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα. Ὅπως διηγήθηκε ὁ Σταῦρος Καλχανδής, μόλις τὸν εἶδε, εἶπε: «Πάτερ Θεσέα, σοῦ ἔλεγα νὰ μείνεις ἐδῶ καὶ δὲν ἤθελες. Νὰ ὅμως πὺν ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε πάλι».

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1965, λοιπόν, μέχρι τὸ 1972 ἔμεινε στὸ Κ.Α.Π.Α.Π.Ψ., ὅπου νοσηλεύτηκε πολὺ χρόνο καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ὑπέστη πολλὰ χειρουργικὰ ἐπεμβάσεις σὲ διάφορα νοσοκομεῖα. Συγχρόνως, μὲ κόπο πολὺ, λειτουργοῦσε καὶ στὸ Ναὸ μέχρι τὴν ἐποχὴ πὺν τὸ Κ.Α.Π.Α.Π.Ψ. μετακινήθηκε ἀπὸ τὴν περιοχὴ αὐτὴ στὰ Ν. Λιόσια μὲ τὴν ὀνομασίαν Ἐθνικὸν Ἰδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων (Ε.Ι.Α.Α.). Ἐκεῖ, κατὰ παραχώρηση τῆς Διεύθυνσης, ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν οἰκογένειάν του σὲ χῶρο τοῦ Ἰδρύματος.

Τὸ ἔτος 1979 ἔγινε ἡ ἀνέγερση τοῦ Ἰ. Ν. τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὅπου λειτουργοῦσε μέχρι τὸ ἔτος 1993, ὅποτε καὶ συνταξιοδοτήθηκε. Δίπλα στὸν Ναὸ αὐτὸ ὑπῆρχε τὸ ἐξομολογητήριον, ὅπου ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ τὶς Κυριακὰς καὶ τὶς μεγάλες ἑορτὲς.

Ὁ π. Θεσέας ἐκοιμήθη στὶς 7 Φεβρουαρίου 2006, ἡμέρα Δευτέρα. Ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία ἐφάλη στὶς 10 Φεβρουαρίου στὸ κατὰμεστο ἐκκλησάκι Ζωοδόχου Πηγῆς στὸ Ἰδρυμα. Χοροστάτησε ὁ Μητροπολίτης Βερατίου, Αὐλῶνος καὶ Κανίνης κ.κ. Ἰγνάτιος Τριάντης καὶ ἔλαβαν μέρος πολλοὶ ἱερεῖς, καὶ πνευματικὰ του παιδιὰ. Πολλὰ ἀπὸ τὰ πνευματικὰ του παιδιὰ τὸν συνόδευσαν στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, Καμάρια Κερκύρας, ὅπου ἀπόθεσαν τὸ σκῆνωμά του στὶς 12 Φεβρουαρίου μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Βλ. “ Πατὴρ Θεσέας Κυπριώτης”

Ἀλήθεια, τί συμβαίνει γύρω μας;.....

Ἐπάρχουν καὶ αὐτὲς οἱ ψυχές:

Στὰ Νοσοκομεῖα:

Ἄνθρωποι ποὺ ὑποβάλλονται τακτικὰ σὲ χημειοθεραπεία γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ζωῆς τους.

Ἄνθρωποι ποὺ ὑποβάλλονται τακτικὰ σὲ αἱμοκάθαρση γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ζωῆς τους.

Ἄνθρωποι μὲ λοιμώδεις ἀσθένειες καὶ νοσήματα ποὺ ἐπίσης παλεύουν γιὰ τὴν ζωὴ τους.

Ἄνθρωποι σὲ ἐντατικές διασωληνωμένοι, ἀπὸ ἀτυχήματα, καρδιακὰ ἐπεισόδια, καὶ πολλὰ ἄλλα μὲ κύριο σκοπὸ καὶ ἐλπίδα τὴν σωτηρία τους.

Μικρὰ παιδιὰ ποὺ ὑποβάλλονται σὲ χημειοθεραπείες καὶ δὲν ξέρουν τί θὰ πεῖ παιχνίδι.

Στὰ Ὁρφανοτροφεῖα:

Παιδιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα ποὺ δὲν γνώρισαν οἰκογένεια.

Βρέφη ἐγκατελειμμένα στὸ ἔλεος τῆς μοίρας τους.

Παιδιὰ μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες ποὺ ἔμειναν μόνα τους, γιὰτὶ ἔχασαν τοὺς γονεῖς τους.

Στὰ γηροκομεῖα:

Ἡλικιωμένοι μόνονι τους! Ξεχασμένοι! ποὺ λαχταρᾶνε γιὰ 5 λεπτὰ συντροφιάς.

Στοὺς δρόμους:

Ἄστεγοι, ναρκομανεῖς, ἀλκοολικοί, ὅλοι τους

ταλαιπωρημένοι, χωρίς ἐλπίδα καὶ ὄνειρα.

Γυναῖκες κακοποιημένες καὶ μικρὰ παιδιὰ...

Μανούλες μόνες τους ποὺ δὲν ἔχουν ἐργασία καὶ χρήματα νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιὰ τους...

Ἔχω καὶ ἄλλους πολλοὺς στὸ μυαλό μου... Ἄνθρώπους...

Αὐτὲς οἱ ψυχὲς εἶναι ἈΝΘΡΩΠΟΙ σὰν ἐμᾶς. Τοὺς σκέφτομαι ὅλους αὐτούς, ξέρετε γιατί;

Γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ εἶναι παιδιὰ τῆς Παναγιᾶς μας καὶ τοῦ Χριστοῦ μας.

Τοὺς ἀγαπᾶμε, καὶ θέλουμε ὅλοι νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία τους αὕτη. Εἶναι ὅλοι ἐν Χριστῷ ἀδέρφια μας, ὅπου καὶ ἂν πιστεύουν.

Ὁ Θεὸς μᾶς δημιούργησε μὲ κύριο σκοπὸ νὰ ἀγαπᾶμε!

Ὁ Θεὸς Ἀγάπη ἐστίν!

Π. Νικόλαος

Γιὰ τὴν ὥρα τῶν θλίψεων

Τετραπληγικὸς δοξολογεῖ τὸν Θεὸ

Ἄν εἶσαι παλικάρι δεκαεξάχρονο καὶ πάθεις τετραπληγία καὶ σπαστικότητα τότε εὐκολα μπορεῖ νὰ τρυπώσει στὴν καρδιά σου ἀπελπισία, ἄγχος, ἀγωνία, μαράζι, λύπη, μελαγχολία!

Ὁ Παναγιώτης Ζώης στὰ δεκάξι χρόνια του παθαίνει καὶ τὰ δύο: τετραπληγία καὶ σπαστικότητα.

Αὐτὸ τὸ τετραπληγικὸ σπαστικὸ παλικάρι διδάσκει τοὺς ὑγιεῖς μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά του, τὸ χαμογελαστό του πρόσωπο, τὴ φιλομάθεια, τὴ χριστιανικὴ δράση του, τὴν ἀφανὴ ἱεραποστολή του.

Ὁ Ζώης φοιτᾷ σὲ βραδυνὸ ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο καὶ βραβεύεται (ἄκουσον! ἄκουσον!) μὲ χρυσὸ μετάλλιο ἀπὸ τὸ Δήμαρχο Αθηναίων, γιατί ἦρθε πρῶτος στὰ μαθήματα!

Ποιὸς εἶπε ὅτι τὸ σῶμα, ἡ ἀρρώστια νικᾷ τὸ πνεῦμα, τὸ μυαλό; Ποιὸς ἔδωσε τόση ψυχικὴ δύναμη στὸ τετραπληγικὸ αὐτὸ πλάσμα νὰ ξεπεράσει ὅλες τὶς ἀδυναμίες του;

Ὁ Χριστός!

Ὁ Ζώης εἶναι μέλος τῶν ΧΜΟ (Χριστιανικῶν Μαθητικῶν Ὁμάδων) ἐκκλησιάζεται κάθε Κυριακή, καθισμένος στὸ ἀναπηρικὸ του καροτσάκι, κοινωνεῖ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τακτικά, ἐξομολογεῖται, ἐπισκέπτεται καὶ τὶς χριστιανικὰς κατασκηνώσεις τοῦ Παρασού!

Πάντα γλυκοχαμογελᾷ, πάντα γλυκομίλητος. Συχνὰ λέγει γιὰ τὴν ἀναπηρία του:

Ἐγὼ δοξάζω τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀναπηρία μου.
Ὅ,τι δίνει ὁ Θεὸς εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μας!
Ὁ Θεὸς ξέρει καλύτερα ἀπὸ μᾶς!
Συνέχεια προσεύχεται μυστικά:
«Κύριε, Ἰησοῦ, Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό!
Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μου μυστικό! Ὅταν
ἐπαναλαμβάνω αὐτὴ τὴν προσευχούλα, λησμονῶ τὰ
πάντα καὶ χαίρομαι, γαληνεύω!
Δοξολογῶ μέρα – νύχτα τὸ Θεό, γιὰτὶ μοῦ δώρησε
τὴν ἀναπηρία μου!

Παράλυτη ζωγραφίζει μὲ τὸ στόμα!

Ἡ Γενεβιέβη Μπαρμπεντιέν ζωγραφίζει ὑπέροχα!
Ζωγραφίζει ὅμως μὲ τὸ στόμα, γιὰτὶ πάσχει
ἀπὸ καθολικὴ παράλυση.

Οἱ καλοί, στοργικοὶ γονεῖς ὑπερβολικὰ ἀγαποῦν
τὸ παράλυτο κοριτσάκι τους καὶ τὸ φροντίζουν, «σὰν
τὰ μάτια τους». Παρακολουθεῖ μαθήματα Δημοτικοῦ,
Γυμνασίου, Λυκείου.

Ἡ Γενεβιέβη ἔχει ἄλλες τέσσερις ἀδελφές ποὺ
καλοπαντρεύονται μὲ καλοὺς ἄνδρες καὶ πλούσιους.
Περιφρονοῦν ὅμως τὴν παράλυτη ἀδελφή τους. Ὅταν
πεθαίνουν οἱ καλοὶ γονεῖς της, οἱ τρεῖς ἀδελφές
ἀρνοῦνται νὰ δώσουν οἰανδήποτε βοήθεια σ' αὐτὸ τὸ
«ἄχρηστο κούτσουρο». Ἡ τέταρτη ἀδελφή, χήρα, μὲ
πέντε παιδιὰ πρόθυμα περιποιεῖται στὸ σπίτι της
τὴν παράλυτη ἀδελφή της. Τὸ σπίτι φτωχικὸ ἀλλὰ
πεντακάθαρο, περιποιημένο, ὁμορφο. Ἡ χήρα διαθέτει
δύο ἀγελάδες, μερικὲς κατσίκες, κάμποσα πρόβατα,
λίγες χῆνες. Παράλληλα τρέχει ἀπὸ δουλειαὶ σὲ δουλειαὶ
γιὰ νὰ θρέψει τόσα στόματα. Ἀρχικὰ ἡ παράλυτη
Γενεβιέβη τὰ βάζει μὲ τὸ Θεό, τὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν θέλει
ν' ἀκούσει κάτι θρησκευτικό. Συχνὰ λέγει ὅτι ὁ Θεὸς

εἶναι κακοῦργος! Ἄν εἶναι Θεὸς ἀγάπης, γιατί μ' ἔχει καταδικάσει νὰ ζῶ παράλυτη ἀπὸ τὴν γέννησή μου; Πρέπει λοιπὸν νὰ προσεύχομαι σ' ἓνα κακοῦργο Θεό; Ποτέ!

Κάποια Κυριακὴ ἐπιστρέφει στὸ σπιτάκι της ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἢ χήρα μὲ τὰ πέντε παιδάκια της. Τὸ μικρό, δωδεκάχρονο ἀγόρι, ὁ Μωρίς, πλησιάζει τὴν παράλυτη:

- Καλημέρα, θεία!

- Καλημέρα, παιδί μου.

- Ἐμεῖς ὅλοι πήγαμε σήμερα στὴν ἐκκλησίαν. Ἐγώ, θεία, προσευχήθηκα πολὺ στὸν καλὸ Θεό μας γιὰ σᾶς.

- Νὰ μὴν τὸ ξανακάνεις, τ' ἀκοῦς; Ὁ Θεὸς εἶναι καὶ κακὸς καὶ κουφός! Δὲν ἀκούει κανένα!

- Ἐμένα θεία, μ' ἀκούει ὁ Θεός! Τώρα θὰ τρέξω στὴν ἐκκλησίαν νὰ προσευχηθῶ γιὰ σᾶς, γιατί σ' ἀγαπῶ πολὺ, καλὴ μου θεία!

Συγκλονίζεται ἡ παράλυτη. Ὑπάρχει τόση καλωσύνη σ' ἓνα τόσο μικρὸ πλασματάκι;

Τὴν ἄλλη μέρα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ της ἀρχίζει νὰ ζωγραφίζει μὲ τὸ στόμα! Ἄραγε ὁ Θεὸς ἀκουσε τὴν προσευχὴ τοῦ μικροῦ Μωρίς;

Ἡ παράλυτη ζητᾷ ἓνα θρησκευτικὸ βιβλίον καὶ σχεδὸν τὸ καταβροχθίζει, ζητᾷ καὶ ἓνα σταυρουδάκι καὶ τὸ βάζει στὸ λαιμό της.

Ἀρχίζει νὰ ζωγραφίζει γιὰ «πλάκα», γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα της, νὰ ξεχνᾷ λίγο τὴν ἀναπηρικὴ της καρέκλα. Γρήγορα προχωρεῖ στὴ ζωγραφικὴ τέχνη.

Κάποια μέρα παρουσιάζει τὸ πρῶτο πρωτότυπο ἔργο της «χωροφῶδρομος τὸ καλοκαίρι». Ὑπέροχος πίνακας. Ὅταν κάποιος τὸ βλέπει, ἐπιθυμεῖ νὰ περπατήσει σ' αὐτὸν τὸν χωροφῶδρομον καὶ νὰ φωνάξει

τὰ παιδιὰ πὺν παίζουν στὸ μικρὸ λιβάδι ἀριστερὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Αὐτὸ εἶναι τὸ μοναδικὸ ἔργο πὺν ἔχει ζωγραφίσει ἡ Μπαρμπεντιὲν στὸ ὕπαιθρο. Ἐπειδὴ ἡ ζωγράφος τρέμει τοὺς «περίεργους» πὺν συγκεντρώνονται γύρω της, ὅταν ζωγραφίζει στὴν πλάση, προτιμᾷ νὰ ζωγραφίζει στὴν αὐλή, στὸ σταῦλο διάφορα ζῶα. Τώρα ἀλλάζουν τὰ πράγματα! Τριάντα χρόνια Ἡ χήρα προσέχει, ἐξυπηρετεῖ πρόθυμα τὴν παράλυτη ἀδελφή της, μοιράζεται τὴ «μπουκιά» της μαζί της. Τώρα ἡ παράλυτη πλέει σὲ πελάγη εὐτυχίας, γιατί κερδίζει ἀρκετὰ χρήματα μὲ τὴν τέχνη της.

Προστατεύει, ἐνισχύει οἰκονομικὰ ὅλα τ' ἀνηψάκια της, ἰδιαίτερα τὸν Μωρίς, πὺν τὸν στέλνει στὸ Πανεπιστήμιο. Ὅλοι ζοῦν τώρα πλουσιοπάροχα.

Ἡ παράλυτη δοξάζει μέρα – νύχτα τὸ Θεό, γιατί τὴν ἔκαμε ὠφέλιμη.

Κάθε Κυριακὴ τώρα ἐκκλησιάζεται τακτικὰ πάνω στὸ ἀναπηρικὸ καροτσάκι της καὶ πολὺ συχνὰ κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Πάντα εἶναι γλυκομίλητη, ἡρεμη, χαμογελαστή.

Ὅταν ὁ Χριστὸς μπεῖ στὴ ζωὴ μας πραγματικά, οὐσιαστικά, χαροποιεῖ τὸ ἐσωτερικὸ μας καὶ μᾶς χαρίζει τρισευλογημένη ἀγάπη πρὸς τὸν διπλανό μας!

Ἡ ἀγάπη σώζει οἰκογένεια

Ἡ κυρα-Ἀθηνὰ περνᾷ μεγάλο δράμα, βρίσκεται στὰ πρόθυρα κατάρρευσης, ἀπελπισίας.

Ὁ ἄνδρας της ὁ κυρ-Παναγιώτης ὁ ὑδραυλικός, στὰ πενήντα πέντε γίνεται φυματικὸς καὶ παραμένει στὸ σανατόριο «Σωτηρία». Ὁ μεγαλύτερος γιὸς ὁ Φώτης, σήμερα 22 χρόνων, εἶναι ἀνάπηρος. Ὁ δεῦτερος ὁ Μιχάλης, 19χρονο παλικάρι. Δουλεύει

πριονοκορδέλλα σὲ κάποιο ξυλουργεῖο. Μιὰ μέρα ἡ κορδέλλα κόβει τὰ δυὸ χέρια του καὶ τοῦ καταστρέφει τὸ ἄνματι του.

Δράμα! Τὰ μικρότερα εἶναι ὅλα ἀρτιμελή, πανέξυπνα, ὁμορφα. Ἡ Ἀννούλα πηγαίνει στὴν Ἑκτη τοῦ Δημοτικοῦ, ὁ Παῦλος στὴν Τετάρτη καὶ ἡ Σωτηρούλα στὴν Πρώτη. Ζοῦσαν ἡσυχὰ στὸ «Λιούμη» μιὰ συνοικία στὸ Αἰγάλεω. Τώρα ὅμως ζοῦν σ' ἓνα σκοτεινὸ μπουντρούμι μὲ τσιμεντόλιθους, σκεπασμένο μὲ λαμαρίνες στὸν Ἅγιο Ἱερόθεο! Στὸν ἴδιο χῶρο ἀργοσαλεύει τὰ κουρασμένα βήματά της καὶ μιὰ γιαγιά, ἡ μητέρα τοῦ ἀντρα της, μιὰ γερόντισσα κουρασμένη, ἀπελπισμένη, μισοπάλαβη... Ἡ κυρα-Ἀθηνὰ δουλεύει μέρα – νύχτα γιὰ νὰ θρέψει τόσα στόματα! Κανένας ἄλλος δὲν προσφέρει χρήματα. Ἐκεῖνη πλένει σκάλες, γραφεῖα, σπίτια. Ἡ κυρα-Ἀθηνὰ ξέρεи ἓνα μυστικὸ ὄπλο καὶ διατηρεῖ ὅλη τὴν ψυχραιμία της.

- Ἐγὼ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ ν' ἀντέξω! Ἐσύ, Χριστέ μου, προστάτεψέ με! Προστάτεψε τὰ παιδάκια μου! Κύριε, δὲς τὸ δράμα μας καὶ βοήθησέ μας!

Μόλις ξυπνήσει κάνει εὐλαβικὰ τὸν σταυρό της καὶ λέει:

- Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά!

Κάποια μέρα προσκαλεῖται νὰ δουλέψει στὸ σπίτι μιᾶς πολύτεχνης καθηγήτριας. Ὁ ἄνδρας της εἶναι ὀδοντογιατρός καὶ ἔχουν ἑπτὰ μικρὰ παιδάκια. Ἡ Ἀλίκη, ἡ καθηγήτρια, ὅταν ἀκούει τὸ δράμα τῆς Ἀθηνᾶς, ξεχνᾷ τὰ πολλὰ προσωπικά της προβλήματα καὶ ἀγωνίζεται νὰ σώσει τὴν οἰκογένεια. Πρῶτα-πρῶτα φροντίζει νὰ ὀδηγήσει τὴν κυρα-Ἀθηνὰ στὸν πνευματικὸ της τὸν παπα-Σταμάτη.

Ὁ ἔμπειρος πνευματικὸς γρήγορα διώχνει τὴν

ἀπελπισία, τὴν ἀγωνία, τὸ ἄγχος. Καταφέρνει νὰ στρέφει τὴ σκέψη της στὸ Μεγάλο Προστάτη ὀρφανῶν καὶ χηρῶν. Ὁ γιατρός ἔχει κάποιον γνωστὸ στὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων καὶ σὲ λίγο τακτοποιεῖται ὁ πρωτότοκος ἀνάπηρος.

Ἡ καθηγήτρια σχετίζεται μὲ τὴ διευθύντρια κάποιου «Γηροκομείου» καὶ γρήγορα ἡ γερόντισσα φεύγει ἀπὸ τὴν τρώγλη. Τὸ δεκαεννιάχρονο παλικάρι, χωρὶς χέρια, χωρὶς μάτι θέλει νὰ γίνηι ... ζωγράφος!

Ἡ μητέρα τὸν ἀποπαίρνει!

- Μιχάλη, μὴ λές ἀνοησίες! Χωρὶς χέρια πῶς θὰ ζωγραφίζεις;

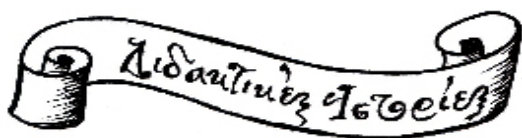
- Ναι, μητέρα! Χωρὶς χέρια!

- Μὲ ποιὸ τρόπο;, γιέ μου;

- Μὲ τὸ στόμα! Τό 'χω διαβάσει! Μερικοὶ ζωγραφίζουν μὲ τὸ στόμα!

Βλ. "Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν πόνο" Βγόντζας Κ. Θεόδωρος

Κάποιος εύλαβής ιερεὺς εἶχε τὴν εύλογημένη συνήθεια νὰ σηκώνεται στίς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ γιὰ τέσσερις ὥρες νὰ προσεύχεται “κατὰ μόνας” μέχρι τὶς ἑπτὰ τὸ πρωῒ.

Στὴ συνέχεια μετέβαινε κανονικὰ στὸ Ναὸ ὅπου ἐφημέρευε, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν καθιερωμένη ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Μοναδική του πνευματικὴ φροντίδα ἦταν νὰ πολεμᾷ τὴν ὑπερηφάνεια καλλιεργώντας τὴν ὑφοποιδὸ ταπεινώσι, τὴν ὁποία δίδασκε κατὰ πρῶτον μὲ τὴ ζωὴ του καὶ ὕστερα μὲ τοὺς λόγους του καὶ τὶς συμβουλές.

Κάποιο βράδυ “εἶδε” (σωματικὰ ἢ ψυχικά, δὲν ξέρει!) ἓνα πλῆθος ἀγίων Ἀγγέλων νὰ τὸν συνοδεύουν στίς προσευχές του καὶ συγχρόνως νὰ τὸν φυλάσσουν μὲ πύρινες ρομφαῖες ἀπὸ τοὺς δαίμονες, ποὺ ἤθελαν ὅχι μόνον νὰ τὸν ἐνοχλήσουν, ἀλλὰ ἂν μπορούσαν καὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν. Ἡ παρουσία τους ὅμως τὸν γέμισε ἀπὸ πίστι, ἀπὸ σιγουριά καὶ ἀσφάλεια, ἀφοῦ οἱ Ἀγγελοι εἶναι οἱ ἁγιαμένοι φρουροὶ καὶ φύλακες «τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν».

Ἀσυναίσθητα, λέγοντας τὴν εύχούλα «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με», διέκοψε τὴν προσευχή του καὶ πῆγε στὰ δωμάτια τῶν ἐννέα παιδιῶν του, τῆς πρεσβυτέρας καὶ τοῦ ὑπέργηρου πατέρα του. Καὶ εἶδε στὸν καθένα τους, πλάι στὸ προσκεφάλι τους, ὅτι ὑπῆρχε ἀπὸ ἓνας Ἀγγελος-φύλακας!... Καὶ στὸ

βάθος εἶδε “δεμένους” τοὺς δαίμονες, ἀδυνατώντας νὰ τοὺς βλάψουν.

Καὶ τότε κατάλαβε ὁ παππούλης, πὼς ὅσοι ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου ἢ ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς καὶ θεοσεβεῖς γονεῖς στηρίζουν ὅλη τους τὴν ἐλπίδα στὸ Θεό, Αὐτὸς τοὺς φυλάει ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ κακὸ διὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλλων Του.

Ἐνα βροχερὸ χειμωνιάτικο ἀπόγευμα, πού ὁ ἱερεὺς αὐτὸς ἀνεπαύετο, λόγῳ ἀσθενείας στὸ κρεβάτι του, ὁ μεγάλος του γυιός, σήμερα κι αὐτὸς στὶς τάξεις τῶν κληρικῶν, εἶδε ἕναν Ἀγγελο δίπλα στὸν κοιμισμένον πατέρα του, ὅχι μόνον νὰ τὸν φυλάσσει, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ σφουγγίξῃ τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του!

Χριστιανοί μου καὶ αὐριανοὶ ἀναγνώστες. Νὰ μὴν φοβώμεθα. Δὲν εἴμεθα ποτὲ μόνοι μας, ἀνὰγωνιζώμεθα σωστά. Μαζί μας εἶναι πλῆθος Ἀγγέλων, πού εἶναι σταλμένοι ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ μᾶς φρουροῦν, νὰ μᾶς ἐνδυναμώνουν στὴ πίστι, νὰ μᾶς προστατεύουν ἀπὸ μυρίους κινδύνους καὶ νὰ μᾶς φωτίζουν. Γι’ αὐτὸ νὰ προσευχώμεθα μὲ πολλὴ πίστι καὶ πνεῦμα μετανοίας καὶ συντριβῆς.

* * *

Ἐνας ἱερεὺς μοῦ διηγήθηκε τὸ ἐξῆς πάθημά του: «Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας εἶχα πολὺ ζῆλο καὶ περνοῦσα μὲ αὐστηρὲς νηστεῖες καὶ ἄλλες σκληρὲς δοκιμασίες, πού τὶς διάβαζα στοὺς βίους τῶν Ἀγίων, στὰ Συναξάρια, στὸν Εὐεργετινὸ καὶ στὴν «Ἀμαρτωλῶν σωτηρία».

Ἔτσι, ἄρχισα νὰ πιστεύω ὅτι εἶχα φθάσει σὲ μέτρα ὑψηλά! Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κλεισθῶ στὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ εἶμαι πρὸς τοὺς ἐνορίτας μου ἀκατάδεκτος, σκυθρωπὸς καὶ σκληρόκαρδος.

Τὴν Μεγάλῃ Σαρακοστῇ τοῦ 1953, πού τὸ Πάσχα

ήταν πολὺ νωρίς, (τὴν 5^η Ἀπριλίου), θέλησα νὰ τὴν κάμω ὅπως οἱ μεγάλοι ἀσκητές, δηλαδή χωρὶς νερό! Μόνο μὲ τὴν Θεία Κοινωνία Τετάρτη, Παρασκευή, Σάββατο καὶ Κυριακή.

Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τὰ πῆγα καλὰ καὶ ἄρχισα νὰ φαντάζωμαι τὸν ἐαυτό μου καὶ *σημειοφόρο!*... Ἀρχίζα δὲ νὰ πιστεύω ὅτι στὸ τέλος τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, μαζί μὲ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Χριστὸς γιὰ ἀμοιβὴ θὰ μὲ ἀξίωνε τοῦ μεγάλου χαρίσματος, νὰ κάνω καὶ θαύματα!... Τέτοια νηστεία ποὶς παπᾶς τὴν ἔκανε; Κανένας! Μόνον ἐγώ!!!...

Στὸ μέσον τῆς Δ' Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, σηκώθηκα πρωί-πρωί γιὰ νὰ μεταβῶ στὸ Ναό, καὶ νὰ κάμω κανονικὰ τὶς ἀκολουθίες Μεσονυχτικοῦ, Ὅρθρου, Ὡρῶν, Ἑσπερινοῦ, χωρὶς καμμιὰ παράλειψι. Τὸ χρῆο ἦτο δριμύ, ἡ συννεφιά βαρειά καὶ τὸ σκοτάδι βαθύ.

Φθάνοντας στὸν Ναό, τὸν εἶδα ἔντονα ἐρυθροφώτεινο καὶ στὴν εἴσοδο νὰ μὲ περιμένῃ ἕνα πλῆθος ἀπὸ πορφυροφορεμένους ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι περιστοιχίζονταν δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ πολλοὺς διακόνους μὲ ἐξαπτέρυγα καὶ λάβαρα, καὶ ὅλους στὰ χρυσοκόκκινα ἐνδεδυμένους. Στὸ κέντρο εὐρίσκετο ἕνας δεσπότης μὲ τὴν παλαιὰ ἀρχιερατικὴ ἐνδυμασία καὶ ἀσκεπής. Ταράχθηκα, μόλις ἀντίκρυσα τὴν μεγαλόπρεπη αὐτὴ ὑποδοχὴ. Ρίγος μὲ κατέλαβε καὶ φόβος.

- Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε ὁ ἀρχιερεὺς... Εἶμαι ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὁ προστάτης σου!... Ὁ “κύριός μου” θέλει τὴν ἀνάστασι καὶ τὴν ἀνάληψί σου στοὺς οὐρανοὺς σήμερα. Ἀκολουθήσε μας!

Τρέμοντας ἀπὸ τὸ χρῆο, τὴν νηστεία καὶ τὸν φόβο μου τοὺς ἀκολουθοῦσα... Σὲ κάποια στιγμὴ γυρίζουν ὅλοι καὶ μοῦ λένε:

- 'Απὸ δῶ θὰ πᾶς καὶ θ' ἀνέβης ψηλά!...

Καὶ ὅλοι μαζί ἄρχισαν νὰ ἀνέρχονται!...

- "Ἐλα, ἔλα..., φώναζαν καὶ μὲ καλοῦσαν...

Καί, ὦ τῆς ἀφράστου φιλανθρωπίας Σου, Κύριε!
Ὡ τῆς ἀπείρου μακροθυμίας Σου, Χριστέ μου!
"Ἐσωσες ἓναν λειτουργό Σου ἀπὸ τὴν βλακώδη
ὑπερηφάνειά του. Καὶ τότε ἀκριβῶς, συνέχισε ὁ
πλανηθεὶς ἱερεὺς, ἔκανα τὸν σταυρό μου καὶ εἶπα
αὐθόρμητα:

- Σ' εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, γι' αὐτὴν τὴν τιμή,
ἀλλὰ ἐγὼ τώρα τρέμω ἀπὸ τὸν φόβο μου...

Καὶ πάλι ἔκανα ὁ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Δὲν πρόλαβα
νὰ τελειώσω, καὶ αὐτομάτως τὰ πάντα διαλύθηκαν
καὶ ἔγιναν σὰν ὀμιχλώδης καπνός, πὺ ἀφῆσε φοβερὴ
βρώμα, κι' ἐγὼ βρέθηκα ἓνα βῆμα πρὶν ἀπὸ τὸν γκρεμό,
πὺ ἦταν στὴν ἄκρη ἐκείνης τῆς κωμοπόλεως, ὅπου
ἡμουν ἐφημέριος.

Κατάλαβα τὴν πλάνη μου, τὴν γκάφα μου καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀλαζονικῆς μου ὑπερηφανείας.
"Ἐγὶνα ρεζίλι πρῶτα στὸν ἑαυτό μου καὶ ὕστερα στοὺς
ἐνορίτας μου, πὺ δὲν μποροῦσα πλέον νὰ τοὺς βλέπω
κατὰ πρόσωπον.

Τὸ πῶς ἔβγαλα τὸ ὑπόλοιπον τῆς Σαρακοστῆς καὶ
τὸ πῶς ἔκαμα ἀκόμα καὶ Ἀνάστασι, μόνον ὁ Θεὸς τὸ
ξέρει!

Μετὰ τὴν Διακαινήσιμη ἐβδομάδα, πῆγα καὶ τὰ
εἶπα ὅλα στὸν τότε μητροπολίτη Θεσσαλονίκης,
Παντελεήμονα Παπαγεωργίου. Ἐκεῖνος μὲ ἄκουσε μὲ
προσοχή, μοῦ διάβασε συγχωρητικὴ εὐχή, μοῦ ἔβαλε
αὐστηρὸ κανόνα καὶ μὲ ἔστειλε σ' ἓναν εὐλαβέστατον
ιερέα, πὺ ἦτο στὸν ἅγιο Μηνᾶ, τὸν πατέρα Εὐάγγελο
Χαχόλο, γιὰ νὰ μοῦ διαβάξῃ ἐξορκισμούς. Ἔτσι
σιγά-σιγά συνῆλθα. Ἐμειναν ὁμῶς ἀρκετὰ

δαιμονικά κουσούρια πάνω μου. “Δικαιώματα, πού παραχωρεῖς στὸν διάβολο, δὲν τὰ παίρνεις πίσω εὐχολά”.

Ἀπὸ τὸ πάθημά μου ἅς προσέχουν ὅλοι ἐκεῖνοι, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, πού νομίζουν ὅτι κάτι κάνουν, ἐπειδὴ νηστεύουν αὐστηρά, προσεύχονται, ἀγρυπνοῦν, ἐλεοῦν, κηρύττουν, κτίζουν Ναούς, αἵθουσες, γηροκομεῖα καὶ ἄλλα πολλὰ ἔργα.

Χωρὶς ἀληθινὴ ταπείνωσι, συντριβὴ καὶ μετάνοια καθημερινή - συγχωρέστε με, πάτερ - τὰ πάντα εἶναι σαπουνόφουσκες καὶ δαιμονικά παρασκευάσματα».

* * *

Κάποτε, στὴν αὐλὴ ἐνὸς μεγάλου Κοινοβίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους μαζεύτηκαν πολλοὶ λαϊκοὶ γύρω ἀπὸ ἓναν πνευματικὸ μοναχό, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν ἀπὸ περιέργεια νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τίς πνευματικές του ἐμπειρίες γιὰ τὸν πόλεμο καὶ τὸν ἀγῶνα πού κάνει κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας του. Δόκιμος μαχητής, ἔδινε καὶ ἔπαιρνε μὲ τοὺς δαίμονες.

Κάποιοι ἀπὸ τὴν ὁμήγυρι εὐλαβῆς ἱερεῦς, καλὸς καὶ σεμνὸς παρατηρητής, εἶδε ξαφνικὰ δύο δαίμονες νὰ στέκωνται δίπλα ἀπὸ τὸν μοναχό πού μιλοῦσε. Ὁ ἓνας ἦταν δεξιὰ του καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά του. Καὶ ὅχι μόνο τοὺς εἶδε ἀλλὰ καὶ ἄκουσε τὸν δαίμονα, πού ἦταν δεξιὰ τοῦ μοναχοῦ, νὰ τοῦ λέει:

-Μίλησέ τους, εὐλογημένε, γιὰ τίς ἐμπειρίες πού εἶχες χθὲς τὸ βράδυ. Πῶς πέρασες τὴ νύχτα! Τὶ μάχες ἔδωσες σῶμα μὲ σῶμα μὲ τοὺς δαίμονες! Πῶς τοὺς κατετρόπωσες! Πῶς τοὺς νίκησες! Θὰ ὠφεληθοῦν ὅλοι. Ὅλοι θὰ ὠφεληθοῦν! Καὶ μάλιστα μπορεῖ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνες νὰ σὲ μιμηθοῦν κιόλας.

Ὁ ἱερεὺς ἄκουσε αὐτὴ τὴ φωνὴ πολὺ καθαρά

(έξωτερικά), αλλά συγχρόνως και ο μοναχός που δίδασκε την άκουσε μέσα του, αλλά παρασύρθηκε και υπήκουσε. Τότε, ο δαίμονας που ήταν άριστερά του, άρχισε να του ψιθυρίζει:

- Μπράβο, καλά τὰ εἶπες, ὅλους τοὺς ὠφέλησες. Βλέπεις; Μὲ ἀνοίχτὸ τὸ στόμα σὲ κοιτάζουν!

Καὶ ἔφυγε γρήγορα ἀπὸ τὸν μοναχὸ καὶ πῆγε σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους που ἦταν γύρω ἀπ' αὐτὸν καὶ τοὺς παρακινούσε:

- Πεῖτε τοῦ “μπράβο”, πεῖτε τοῦ “μπράβο”!!!

Αὐτοὶ εἶναι οἱ πόλεμοι τῶν δαιμόνων!

* * *

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἦρθε ἓνα νεαρὸ ζευγάρι γιὰ ἐξομολόγησι. Ἦσαν καὶ οἱ δύο σύζυγοι συντετριμμένοι, συνεχῶς ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς ἔτρεχαν δάκρυα καὶ μὲ λυγμοὺς μοῦ διηγήθηκαν τὰ ἑξῆς:

«Πρὶν ἀπὸ σαράντα περίπου μέρες γεννήσαμε ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Γιὰ λόγους ποὺ ἐμεῖς δὲν ἐγνωρίζαμε τὸ μωράκι ἔκλαιγε πολὺ. Ἐνα βράδυ τὸ κλάμα τοῦ ἦταν ἀσταμάτητο καὶ ἐκνευριστικό. Ὅλη νύχτα ἔκλαιγε! Καὶ πάνω στὰ νεῦρα μας τὸ “διαβολοστείλαμε”, καὶ οἱ δύο, τὸ μόλις εἴκοσι ἡμερῶν μωρό μας. Καὶ ὄχι μιὰ φορά, ἀλλὰ ἀρχετὲς μὲ κατάρες καὶ ἀναθεματισμούς. Ἐ!... γιὰ τρεῖς ἡμέρες καὶ νύχτες ἔκλαιγε ἀσταμάτητα καὶ γοερά.

Τὸ πήγαμε στὸ γιατρό, σὲ εἰδικὸ νεογνολόγο καὶ μᾶς ἔδωσε φάρμακα...

Τὴν τετάρτη ὅμως ἡμέρα τὸ ἀγοράκι μας πέθανε. Πέθανε ἀβάπτιστο μόλις 24 ἡμερῶν. Τὸ μωρό μας, τὸ ἀγγελοῦδι μας, ἐμεῖς τὸ σκοτώσαμε μὲ τὶς κατάρες μας.

Ἀπὸ τὴν τριακοστὴ ἡμέρα μέχρι σήμερα φάνηκε

τὸ ἀγοράκι μας, δέκα φορές σὲ μένα καὶ ἕξι φορές στὸν ἄνδρα μου μὲ τὸν ἴδιο πάντα τρόπο. Νὰ εἶναι τυλιγμένο μέσα σὲ ἓνα σύννεφο σκοτεινὸ καὶ νὰ μᾶς κατακεραυνώνει μὲ τὶς λεξοῦλές του:

« - Γιατὶ μὲ βλαστημήσατε καὶ μὲ στείλατε στὸν διάβολο τόσες φορές; Γιατί; Τὶ σᾶς ἔφταιξα ἐγώ, μωρὸ παιδάκι εἴκοσι ἡμερῶν; Τὸ στομαχάκι μου πονοῦσε! Γιατὶ μὲ στείλατε στὸν διάβολο, γιατί;

Ἀλήθεια, χριστιανοί μου, γιατί».

Τὶ λέτε σεῖς ὅλοι οἱ γονεῖς καὶ γενικὰ οἱ Νεοέλληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ποὺ συνεχῶς καὶ κάθε μέρα καὶ γιὰ τὴν πλεον ἀσήμαντη ἀφορμὴ στέλνετε τὸν πλησίον σας, ποὺ εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, στὸν διάβολο;

Γι' αὐτὸ κι αὐτὸς χορεύει στὰ σπίτια μας, στὶς δουλειές μας καὶ ιδιαίτερα στὴν ψυχὴ μας.

* * *

Τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ τοῦ 1991 ἦρθε ἓνας γιατρός ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ἑγγαμος, μὲ τρία παιδιά, ὁ ὁποῖος εἶχε ὀξύτατα προβλήματα καὶ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου εἰργάζετο καθὼς ἐπίσης καὶ ποικίλα οἰκογενειακά. Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ εἶχε καὶ πολλὰς ἀμφιβολίες μέσα του γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τὴν ὑπαρξὶ τῆς ψυχῆς.

Εἶπαμε πολλά. Δὲν εἶχα κόσμος ἐκεῖνο τὸ πρωτὸν καὶ τοῦ μίλησα ἀρκετά. Τοῦ συνέστησα μετὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη σὰν πρῶτο βιβλίον, νὰ διαβάζη τὶς “Περιπέτειες ἐνὸς προσκυνητοῦ” καὶ νὰ λέγῃ τὴν εὐχὴ ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἦρθε μετὰ ἀπὸ δύο περίπου μῆνες πάλι πρωί, καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσά, εἶδα τὴν μορφὴν τοῦ ἀλλοιωμένη. Εἶδα ἓναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο πλεον ὅτι καλλιεργοῦσε τὴν εὐσέβεια. Μέσα του τὸ Ἅγιο

Πνεῦμα εἶχε σκάψει βαθιά καὶ ὄχι μόνο εἶχαν πιάσει γερὴ ρίζα οἱ σπόροι ποὺ σπάρθηκαν μέσα στὴν καρδιά του, ἀλλὰ εἶχαν γίνει δένδρο καρποφόρο.

Ἄρχισε νὰ λήθῃ τὴν εὐχὴ, στὴν ἀρχὴ μὲ δυσκολία, προφορικά, ψιθυριστά. Καὶ ὅσο προχωροῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πιὸ πολὺ τὴν συνήθιζε, τόσο πιὸ πολὺ γλυκαινόταν ἀπ' αὐτήν. Ἐβλεπε ὅτι δὲν ἦταν κάτι μηχανικό. Τὸν βοηθοῦσε παράλληλα καὶ ἡ μελέτη τοῦ βιβλίου “Οἱ περιπέτειες ἐνὸς προσκυνητοῦ”, ποὺ τὴν ἔκανε πολλὰς φορὲς καὶ προσπαθοῦσε αὐτά, ποὺ διάβαζε, νὰ τὰ βιώνῃ, ὅσο ἦταν δυνατόν.

Ἄρχισε νὰ λήθῃ τὴν εὐχὴ ψιθυριστά καὶ μὲ τὸ νοῦ. Ἀργότερα ἐπισκιαζόμενος ἀπὸ τὴν Θεία Χάρι λεγόταν καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά, ἐξῆντα φορὲς περίπου, ἀνὰ λεπτό! Κάθε δευτερόλεπτο «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με».

Αὐτὸ ἔφερε ἀλλοίωσι σὲ ὅλα τὰ πράγματα τῆς ζωῆς του. Στερέωσε τὴν πίστι του καὶ τὰ ἐνεργήματα τῆς τριαδικῆς Χάριτος τὰ ζοῦσε μέσα στὴν Ἐκκλησία, στὴν Θεία Κοινωνία, στὴν Θεία Λατρεία καὶ εἰδικώτερα στό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με».

Κάποτε ἀντιμετώπισε μιὰ σοβαρὴ ἐγχείρησι, (ἦταν γιατρός χειρουργός). Μπῆκε στὸ χειρουργεῖο τὸ πρωί. Τὴν προηγούμενη νύχτα τὴν πέρασε σχεδὸν γονατιστὸς μὲ τὸ κομποσκοῖνι στὸ χέρι, λέγοντας «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Οἱ οἰκεῖοι τοῦ ἀσθενοῦς εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὸ γιατρὸ καὶ δὲν θέλησαν νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν Ἀθήνα.

Στὴν λεπτότατη χειρουργικὴ ἐπέμβαση ποὺ ἔκανε εἶδε κάποια χέρια παράξενα, ποὺ ἀνακατεύτηκαν μὲ τὰ δικά του. Τοῦ ἔπιασαν τὰ ἱατρικὰ ἐργαλεῖα κι ἔκαμαν τὴν ἐγχείρησι! Ἐνῶ κάποιο ἄλλο χέρι τοῦ σκούπιζε τὸν ἰδρώτα! Καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ ἔλεγε μέσα

του: “Νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα”.

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Περπατάει στὸν δρόμο, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Προσέχει τὰ παιδιὰ στὸ γράψιμο, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με».

Κάνει τὴν ἐπίσκεψι, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». “Ὅσα λένε οἱ “περιπέτειες ἐνὸς προσκυνητοῦ” εἶναι γι’ αὐτὸν ὅλα ἀληθινὰ πλέον. Μπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, νὰ τρώγῃ, νὰ προσέχῃ... καὶ μέσα στὴν καρδιά του νὰ λέγεται ἡ εὐχούλα «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Στὸν Ναὸ μέσα δέχεται κατὰ Χάριν θεῖες ἀλλοιώσεις. Στὴ Μικρὰ Εἴσοδο νιώθει τὶς περισσότερες φορές νὰ γεμίζει ἀπὸ τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας, ἀπὸ τὴ σοφία τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου.

Μοῦ εἶπε μερικὰ πράγματα, ὅπως περίπου τὰ ἔζησε ἢ τὰ ζοῦσε μέσα στὴ Θεία Λειτουργία. Ὅσες φορές εἶχε κάποια ἀπορία γύρω ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή, μὲ τὸ «Σοφία· ὀρθοί», ἄνοιγε ὁ νοῦς του καὶ τοῦ ἐδίδετο ἡ ἐρμηνεία τῶν χωρίων ποὺ ζητοῦσε, καὶ ἐδημιουργεῖτο μία ἐσωτερικὴ θεία εὐφροσύνη, ἀπὸ τὴν ἁγιοπνευματικὴ κατανόησι τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· ὅχι ἐγκεφαλικὴ ἀλλὰ πνευματικὴ κατανόησι. Ἄλλο τὸ ἓνα καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο!

Στὴν ἀκρόασι τοῦ θείου λόγου μέσω τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ Ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων, ζοῦσε ὁ γιατρὸς τὴν συγκατάθεσι τῆς ψυχῆς του γιὰ ἀρετὴ, γιὰ βίαν πνευματικὴ καὶ θεία ζωή.

Αὐτὸ κάθε φορὰ σήμαινε γιὰ τὴν καρδιά του καὶ τὸ τέλος τοῦ σαρκικοῦ καὶ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος καὶ τὸ ἄνοιγμα στὸν Χριστὸ καὶ στὴ θέωσι.

Εἶχε βάλει πρόγραμμα στὴ ζωὴ του τὸ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» μὲ τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν

με». Δὲν ἄφησε καμμία ἀπὸ τὶς δραστηριότητες τῆς ζωῆς του. Ἡ εὐχή-εὐχή, ἡ ἐργασία - ἐργασία, οἱ φροντίδες – φροντίδες, οἱ ὑποχρεώσεις-ὑποχρεώσεις καὶ ἡ προσευχή - προσευχή!!!

Βλ. “ Γνώσις καὶ Βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως”
Πρωτοπρεσβ. Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου

Θαυματοργές πηγές και αγιάσματα στην Ελλάδα

Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ στὴν Ἀκρόπολη

Ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Ἀκρόπολης στὴ Διονυσίου Ἀεροπαγίτου, ποὺ ὁδηγεῖ στοὺς Θεάτρο τοῦ Διονύσου, προχωρώντας φηλότερα, βρίσκουμε σκαμμένο στὸν βράχο τὸ ἐκκλησάκι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Τὸ ἀγίασμα ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὸν βράχο, ἦταν ἀνέκαθεν πόλος ἑλξης τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου, δηλαδὴ τὴν Παρασκευὴ τοῦ Πάσχα, συρρέουν στὴ γραφικὴ ἐκκλησιούλα τῆς Ἀκρόπολης γιὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ πάρουν τὸ ἀγίασμα.

Τὸ ἀγίασμα στὸ μοναστήρι τῆς Καισαριανῆς

Τὸ μοναστήρι τῆς Καισαριανῆς ἰδρύθηκε τὸν 11^ο αἰῶνα στὴν πράσινη πλαγιά τοῦ Ὑμηττοῦ, μερικὰ χιλιόμετρα πρὸ πᾶνω ἀπὸ τὴν τότε κατοικημένη περιοχὴ καὶ εἶναι ἀφιερωμένο στὰ Εἰσόδια τῆς Παναγίας. Τὸ μοναστήρι μοιάζει σὰν ὀχυρωμένο, ἀφοῦ ἓνας φηλὸς τοῖχος ὁλόγυρα περιβάλλει τὸ καθολικόν, τὴν τράπεζα, τὸν λουτρόνα καὶ τὰ κελιά. Ἡ θέα ἀπὸ ἐκεῖ εἶναι ἀπέραντη, ὅλο τὸ λεκανοπέδιο ὡς τὴ θάλασσα καὶ τὰ νησιά τοῦ Σαρωνικοῦ. Οἱ πρῶτες γραπτὲς μαρτυρίες γιὰ τὴ μονὴ μᾶς παραδίδουν δύο ὀνόματα: Καισαριανὴ καὶ Συργιανή. Ὁ μητροπολίτης τῆς Ἀθήνας Μιχαὴλ Χωνιάτης, σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ στὸν ἡγούμενο τῆς

Μονῆς τὸ 1209, τὸ ἀποκαλεῖται Καισαριανή, ἐνῶ ὁ πάπας Ἰγνοκέντιος ὁ Γ' τὸ 1208, τὸ ἀναφέρει ὡς Santa Syriani. Γιὰ τὰ δύο ὀνόματα ὑπάρχουν πολλές ἐκδοχὲς ὡς πρὸς τὴν προέλευση. Πιθανόν, τὸ ὄνομα «Καισαριανή» νὰ δόθηκε ἐξ αἰτίας προγενέστερων τοῦ 11^{ου} αἰῶνα κτισμάτων τῆς περιοχῆς, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀποδοθεῖ στοὺς Καίσαρες, ἀδελφούς τοῦ αὐτοκράτορα Λέοντος Δ', τοὺς ὁποίους ἡ χήρα του Εἰρήνη ἢ Ἀθηναία εἶχε ἐξορίσει στὴν Ἀθήνα. Μία δεύτερη ἐκδοχὴ ἀναφέρει ὅτι ἀποδόθηκε στὴ μονὴ τὸ ὄνομα κάποιου Συριανοῦ ποὺ εἶχε ιδρύσει φιλοσοφικὴ σχολὴ στὸν Ὑμηττὸ καὶ μιὰ τρίτη, ὅτι τὸ ὄνομα σχετίζεται μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ ὑπάρχει στὴ μονὴ καὶ προέρχεται ἀπὸ τὴν Καισάρεια.

Στὴν ὁμορφὴ αὐτὴ πλαγιὰ πῆγαζαν τρεῖς πηγὲς ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια. Γιὰ τὴν θέση καὶ τὴν ὀνομασία κάθε μιᾶς δὲν ὑπάρχει βεβαιότητα, γιατί συγχέονταν ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη.

Στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ τοίχου καὶ ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου τῆς μονῆς, τρέχουν τὰ νερὰ μιᾶς πηγῆς ἀπὸ μία ρωμαϊκὴ κρήνη, ὁμοίωμα κεφαλῆς κριαριοῦ, ποὺ κάποιοι παλιοὶ ἱστορικοὶ ταύτιζαν μὲ τὴν πηγὴ τοῦ Καλλία. Τὸ ἁγίασμα βρίσκεται πιὸ ψηλά, στὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ μοναστηριοῦ, στεγασμένο σὲ ἓνα ἱερὸ κτίσμα. Παλιότερα, σύμφωνα μὲ τὰ λαϊκὰ μας ἔθιμα, τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως συγκεντρώνονταν ἐκεῖ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἀθήνας καὶ γιόρταζαν, ἐνῶ, κατὰ τὴν παράδοση, ἓνα περιστέρι φτερούγιζε στὰ νερὰ τῆς πηγῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπαιρναν τὸ ἁγίασμα καὶ ράντιζαν μὲ κατάνυξη τὰ σπίτια τους ἢ τὸ ἔπιναν τὸ πρῶτὸ μετὰ τὴν προσευχή, παρακαλώντας γιὰ θεικὴ βήθεια σὲ ἀσθένεια, δυστοχία, εὐδῶση ἔργου ἢ ἐπιθυμίας. Τὸ νερὸ αὐτὸ θεωρεῖται καὶ σήμερα

θαυματουργό άγίασμα, άποτελεσματικό σέ άσθένειες που παρουσιάζουν ύψηλό πυρετό.

Τήν ίδια ήμέρα, τής Αναλήψεως, οί γυναίκες παλιά πήγαιναν καί σέ μιá άλλη πηγή, τήν Καλοπούλα, στά βοριοανατολικά του μοναστηριού, έπειδή πίστευαν ότι τά νερά της εύνοούν τήν εύτεκνία. Αύτή τήν πηγή τής Καλοπούλας πολλοί ιστορικοί ταύτισαν μέ μιá αρχαία πηγή του Ύμηττου, που οί αρχαίοι συγγραφείς ονομάζουν «Κυλλού Πήρα», που είχε θεραπευτικές ιδιότητες. Ωστόσο, αυτές οί ιστορικές καταγραφές έχουν γίνει άφορμή για σύγχυση μέ τό άγίασμα, τό όποιο βρίσκεται στο ιερό στέγασμα στά νοτιοδυτικά του μοναστηριού.

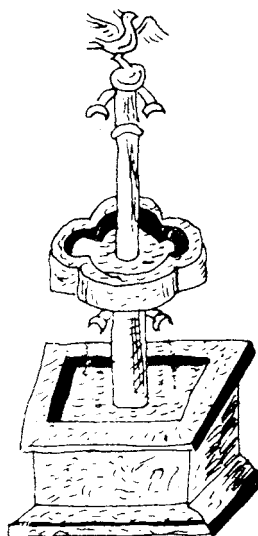
Άγίασμα τής Ζωοδόχου Πηγής στον Καρέα

Στήν περιοχή του Καρέα ύπάρχει ή Μονή των Εισοδίων τής Θεοτόκου πού, λόγω του άγιάσματος, τό καθολικό της είναι αφιερωμένο καί στή Ζωοδόχο Πηγή. Γιορτάζει τήν Παρασκευή τής Διακαινησίμου, αλλά καί στά Εισόδια τής Θεοτόκου. Ό ναός είναι άγιογραφημένος. Μέχρι τό 1973 ήταν γυκαικείο μοναστήρι, που μετατράπηκε σέ άνδρικό. Στόν χώρο του στεγάζει οίκοτροφείο φοιτητών, που σπουδάζουν στην Αθήνα.

Γιά τό άγίασμα, τό όποιο άναβλύζει στο ιερό του ναού, ό πατήρ Ζαχαρίας άνέφερε ότι, σύμφωνα μέ τίς παραδόσεις, ύπάρχει άπό τό 1670-1700. Έρχεται άπό ύπόγειες πηγές του Ύμηττου. Οί Χριστιανοί συρρέουν κατá χιλιάδες για νά τό προμηθευτούν, ιδιαίτερα τήν ήμέρα τής γιορτής τής Ζωοδόχου Πηγής. Ό χώρος του άγιάσματος όμοιάζει μέ παρεκκλήσι μέ τρούλλο καί έχει σκαλοπάτια πού, κατεβαίνοντάς τα, όδηγούν στο άγίασμα. Η θαυματουργή εικόνα τής Παναγίας

τῆς Ζωοδόχου, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἐφέστια εἰκόνα τῆς Μονῆς, βρέθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 1900 στὸν χῶρο τοῦ ἀγιάσματος. Ἔχουν ἀναφερθεῖ θαυματουργές θεραπείες ἀσθενειῶν ἀπὸ τὸ ἀγίασμα, ἰδιαίτερα τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων.

Βλ. “Θεραπευτικὰ Ἀγιάσματα στὴν Ἑλλάδα” τῆς Σοφίας Α. Σουλῆ.

Πανήγυρις Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἡλίου

Μὲ τὴν Χάρι καὶ Εὐλογία τοῦ Κυρίου μας
ἄξιωθήκαμε καὶ ἐφέτος νὰ ἐορτάσουμε καὶ νὰ
τιμήσουμε τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου
Ἡλίου, στὸ ὁμώνυμο Μοναστήρι μας, τὸ ὁποῖο
εὐρίσκεται στὴν θέση Ἀραμπόσι τοῦ
Δ.Δ. Μηλεῶν τοῦ Δήμου Ἀρχαίας
Ὀλυμπίας, σὲ ἀπόσταση 45 χλμ.
ἀπὸ τὸν Πύργο Ἡλείας.

Τὴν Δευτέρα τὸ ἀπόγευμα,
παραμονὴ τῆς ἐορτῆς ἐφάλη ὁ
Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς καὶ τὴν
πρωτὰ τῆς 20/7 (2/8/) 2022 ὁ
Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας
κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ἐτέλεσε τὴν
Πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας
Λειτουργίας ἀκολούθησε ἡ
καθιερωμένη λιτανεία τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης καὶ ἡ
Εὐλόγησις τῶν ἄρτων καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ καθιερωμένη
τράπεζα πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Συμμετεῖχε πλῆθος πιστῶν ποὺ εὐλαβοῦνται
ἰδιαιτέρως τὴν
μνήμην τοῦ
λαοφιλοῦς
μεγάλου
Προφήτου τῆς
Ἐκκλησίας
μας, τοῦ
ἁγίου ἐνδόξου
Προφήτου
Ἡλίου.

Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

Τὴν 12 (25)/9/2022, Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐορτάσαμε καὶ ἐφέτος πανηγυρικὰ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐγκαινίων τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἱ. Ἡσυχαστηρίου μας.

Τὴν παραμονή, Σάββατο 11(24)/9/2022 καὶ περὶ ὥραν 6.³⁰ ἐσπερινὴν τελέστηκε ὁ Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τῶν Ἁγίων μας πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου καὶ ἀκολούθησε ἡ Εὐλόγησις τῶν ἄρτων.

Λόγοι ἀνωτέρας βίας ἐμπόδισαν ἐφέτος τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ νὰ συμμετάσχει εἰς τὴν χαρὰν τῆς Πανηγύρεως καὶ νὰ θαυμάσει καὶ πάλιν τοὺς φερέλπιδες νέους τοῦ δραστηρίου συλλόγου «Μωραῖτες ἐν χορῶ», ποὺ χόρεψαν παραδοσιακοὺς χορούς.

Στὴν ἱερὰ Πανήγυρη προσήλθε πλῆθος πιστῶν ἀπὸ τὸν Πύργο καὶ τὰ περίχωρα, τὴν Πάτρα καὶ τὸ Ἀργίριο.

Στὸ τέλος παρετέθη πλουσία τράπεζα πρὸς ὅλους τοὺς προσκυνητάς.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Έπικίνδυνος Οικουμενιστικός παροξυσμός

ΕΝΩ ήδη ο πόλεμος στην Ουκρανία μαίνεται και ή παγκόσμια αναταραχή προμηνύει θλιβερές εξελίξεις, οι Οικουμενιστές συμμετείχαν ως συνήθως σέ απαγορευμένες Συνοδικῶς και Κανονικῶς συμπροσευχές με έτεροδόξους για τήν «ένότητα τῶν Χριστιανῶν», έντός τοῦ πλαισίου τῆς άποτυχημένης άγαπολογικῆς εἰρηνολογίας τους.

Ο Οικουμενιστής πατριάρχης Βαρθολομαῖος προέστη στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου, στὴν πλατεῖα Ταξίμ στὸν Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως σέ τέτοιου εἶδους συμπροσευχὴ τὸ ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, 21-1-2022, με παρουσία καὶ συμμετοχὴ ἐκπροσώπων τῶν «Χριστιανικῶν Κοινοτήτων» τῆς Πόλεως, ὅπου διακρίνονται στίς φωτογραφίες πάσης φύσεως αἱρετικοὶ συμπεριλαμβανομένης ἀκόμη καὶ γυναίκας ἱέρειας! Ἐγιναν ὡς συνήθως ὁμιλίες, συμπροσευχές, καθὼς καὶ κοινὸ ἄναμμα λαμπάδων, εἰς ἐνδειξιν ὅτι ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς κομίζει/συνεισφέρει τὸ «φῶς» τοῦ στὴν κοινὴ πορεία τους πρὸς τὸ σκότος.

Διότι εἶναι γνωστὸ πῶς ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας, ὅπως τόνιζεἐμφατικὰὁμακαριστὸςφωτισμένος Ἱερομόναχος π. Σεραφεὶμ Ρόουζ τῆς Ρωσικῆς Διασποράς (+1982), ὑπάρχει μόνον σκοτάδι πνευματικὸ, πλάνη καὶ ἐρημία. Ὅμως οἱ Οἱκουμενιστές, ἐφ' ὅσον ἐδῶ καὶ δεκαετίες ἔχουνσυνηθίσει στὸ σκοτάδι, ἔχουνχάσει τὸν Πατερικὸ νοῦ καὶ ἄρα τὴν Πατερικὴ αἴσθηση τῆς διαφορᾶς φωτὸς

καὶ σκότους. Πατερικὴ θεωρητικὴ γνώση εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχουν, ἀλλὰ τοὺς λείπει τὸ Πατερικὸ πνεῦμα καὶ φρόνημα. Ἀπώλεσαν «τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας» (Β' Θεσ. 2:10), γι' αὐτὸ καὶ συνεχίζουν μὲ μεγάλη ἄνεση καὶ σπουδὴ τὴν ἀποστατικὴ ὁδὸν τους, ὡς προάγγελμα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀνόμου. Εἶναι σαφὲς ὅτι πάσχουν ἀπὸ τραγικὴ ἑλλειψὴ διακρίσεως πνευμάτων. Ἀδυνατοῦν νὰ διακρίνουν τὸν ἀληθινὸ Χριστιανισμό ἀπὸ τὸν ψευδο-χριστιανισμό.

Τὸ αὐτὸ βεβαίως παρατηρεῖται καὶ μὲ τοὺς ἡγέτες τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Ὁ μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰλαρίωνας συμμετεῖχε σὲ Οἰκουμενιστικὴ τελετὴ γιὰ τὴν προσκύνηση «τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου τοῦ Κυρίου» στὸν Παπικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ στὸ Παρίσι, τὸ Σάββατο, 12-2-2022. Σὲ αὐτὴν ἔλαβε μέρος κληρικὸς τῆς συνοδείας του μὲ ἱερατικὰ ἅμφια. Ἡ τελετὴ ὁργανώθηκε γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ μὲ τὸν Καρδινάλιο Κούρτ Κόχ, Πρόεδρο τοῦ Ποντιφικικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν προώθηση τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος, τῆς ἑκτῆς ἐπετείου ἀπὸ τὴν συνάντηση τοῦ Πάπα Φραγκίσκου μὲ τὸν πατριάρχη Μόσχας Κύριλλο στὴν Ἀβάνα τῆς Κούβας.

Αὐτὸς ὁ ἀθέμιτος καὶ ἀνίερος ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο θεωρουμένων ὡς «κέντρων» τῆς «ἐπισήμου ὀρθοδοξίας», ὅχι ὅμως ὑπὲρ ἐπιστροφῆς καὶ διακρατήσεως τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, ἀλλὰ Οἰκουμενιστικῆς ἐκτροπῆς καὶ προωθήσεως, πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐγκοσμίων σκοπιμοτήτων, ἀποδεικνύει τὴν ἀπομάκρυνση ἀμφοτέρων ἀπὸ τὸν Κανόνα τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως. Εὐὼ μεταξὺ τους ἀποξενώνονται ὅλο καὶ περισσότερο καὶ τὸ χάσμα τῆς διαφορᾶς τους ἔνεκα κυρίως τοῦ Οὐκρανικοῦ βαθαίνει, ὁ κάθε ἓνας τους στρέφεται χωριστὰ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους αἵρετικοὺς καὶ δὴ τοὺς πολυ-αιρετικοὺς Παπικοὺς,

για να ἐπιτύχει αὐξηση τῆς σφαίρας ἐπιρροῆς του, σύμφωνα μὲ κοσμικὰ κριτήρια.

Ἀφοῦ οἱ καρδιές του σκληραίνουν καὶ φύχονται μεταξύ τους καὶ ἀφοῦ τὸ σκοτάδι ἀπλώνεται ὅλο καὶ πιὸ ἔντονα στὶς ἀφώτιστες ψυχές τους ἀπὸ τὸν συμφυρμὸ μὲ τοὺς αἵρετικούς, εἶναι ἀναμενόμενο νὰ κατακερματίζονται ἐπὶ πλέον καὶ νὰ μὴν δύνανται νὰ ἐπιδράσουν κατευναστικὰ εὐρύτερα, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ἤδη ἐκσπάσασα ἔνοπλη σύγκρουση Ρωσίας-Οὐκρανίας νὰ ἐξακολουθεῖ ἀμείωτη.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἐνότητος, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ὁδός, δὲν ἐγκρίνει οὔτε εὐλογεῖ αὐτὴ τὴν γραμμὴ καὶ τακτικὴ τους. Διότι τόσο πολὺ διαβρώθηκαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ «ἐπίσημοι ὀρθόδοξοι» στὰ ἡγετικά τους τουλάχιστον στελέχη, τόσο πολὺ ἀποξενώθηκαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀληθινοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, ὥστε προκειμένου νὰ «ἐξασφαλισθοῦν», νὰ δράσουν καὶ νὰ «κυριαρχήσουν» δὲν διστάζουν νὰ γίνουν ὅργανα πολιτικῶν ἐπιδιώξεων, ὅπως καὶ νὰ συναγελάζονται λατρευτικῶς μὲ τοὺς κάθε εἶδους αἵρετικούς.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες σὲ πάρα πολὺ κρίσιμες καὶ δύσκολες ἐποχές, ἀναζητοῦσαν πνευματικὰ ἀναστήματα ποὺ νὰ βαδίζουν «ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ» (Ἰω. Β', 3), καὶ ὅχι ποὺ νὰ ἐλίσσονται διπλωματικά καὶ φιλαίρετικά. Καὶ ὅταν ἀνεχάλυπταν τέτοια ἀναστήματα, ἀναφωνοῦσαν ἐνθουσιαστικά: «Ἡ γὰρ ὑμῶν ἀνδρικὴ ὑπὲρ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας ἐκδίκησις τῆς ὑπ' οὐρανὸν Ἐκκλησίας ὑπάρχει στέρεωσις· καὶ ὁ ἀφ' ὑμῶν ζῆλος ἀνάπτειν πέφυκεν ἀεὶ ἅπασαν τὴν οἰκουμένην εἰς τὴν διάπυρον ἐν Πνεύματι ἁγίῳ τῆς πίστεως ἡμῶν ὁμολογίαν» (Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, Ἐπιστολὴ ΛΕ'-«Βασιλείῳ ἡγουμένῳ»).

Ἀντιθέτως, ἡ «τοῦ ψεύδους ἐκδίκησις» ἀπὸ μέρους τῶν συγχρόνων Οἰκουμενιστῶν, τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει «διάλυσις», ἡ δὲ ὅλη ἀποστατική τους πορεία, ὅπως φαίνεται καὶ στὰ ὡς ἄνω ἀναφερθέντα πρόσφατα περιστατικά, σβῆνει κάθε ἔχνος ζήλου στὶς ψυχὲς τὶς δικές τους καὶ τῶν ἀκολούθων τους, ὥστε σὲ ὅλη τὴν Οἰκουμένη νὰ χαθοῦν τὰ ζώπυρα τῆς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ σωτηρίου Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας.

Ὅσοι χάριτι Θεοῦ εἵμεθα ἀληθινοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἅς μείνουμε σταθεροὶ στὴν Πίστη ἕως θανάτου, στηριζόμενοι ὅχι στὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ σὲ ἀνθρώπινα κριτήρια, ἀλλὰ στὴν Θεανθρώπινη λογικὴ ἢ ὁποία προσπορίζει τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔστω καὶ ἂν φαινόμαστε στὰ μάτια τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων ὡς «ἀπροσάρμοστοι» καὶ ὡς «ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου»! Μόνον βαδίζοντες μὲ φόβο Θεοῦ στὴν ὁδὸ τῆς ἀληθινῆς Πίστεως, στὸ Πατερικὸ πνεῦμα καὶ φρόνημα, στὴν ζωὴ τοῦ Χριστιανικοῦ ἀγῶνος, θὰ διατελοῦμε τῆς Ὁρθοδοξίας πρόμαχοι καὶ ὁμολογητές, ἔργῳ καὶ λόγῳ, καὶ θὰ ἐλπίζουμε στὸ σωτήριο ἔλεος παρὰ Κυρίου. Μόνον ἔτσι θὰ φυλαχθοῦμε ἀπὸ κάθε ἐκτροπῇ, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ ἀπὸ τὴν πλάνη, ἢ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀπειλεῖ ἀκόμη καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς (βλ. Ματθ. 24:24).

Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΚΛΗΜΗΣ

